

# Az Úr keze által vezérelve

## *Habakuk két táblája*

Jeff Pippenger

2012-10-16

Habakuk két táblája 4 / 95

Számomra meglehetősen nehéz volna egy körülbelül egyórás előadás során nyolc oldalnyi jegyzeten végighaladni. És amint észrevehetik, nekünk 20 oldalunk van; ezért csak tudatni szeretném önökkel, hogy nem áll szándékomban felolvasni ezeket a jegyzeteket. Szándékomban áll felolvasni néhány itt található szakaszt azok kedvéért, akik a LiveStreamen követik, és le tudják tölteni a jegyzeteket; valamint azok kedvéért is, akik ezt végül DVD-n fogják megtekinteni, hogy ez így rögzítve legyen számukra, ha ezek a cikkek még nincsenek a rendelkezésükre. Amivel foglalkozunk, az Habakuk két táblája, és ezen a ponton mindössze azt próbáljuk bemutatni, hogy Ellen White összhangban volt az 1843-as Táblázaton ábrázolt igazságokkal.

Az első három előadás, amelyeket tegnap fejeztünk be, azt mutatta be, hogy Ellen White a Korai írások 236. oldalán világosan és konkrétan érvényesnek ismeri el a 2520 időprófeciát.

Amikor az 1844 márciusában bekövetkezett első csalódásról beszél, azt mondja, hogy a csalódás után a milleriták tovább tanulmányozták a Bibliát, és felfedezték, hogy ugyanazok a bizonyítékok, amelyek arra vezették őket, hogy az 2520, a 2300 és az 1335 tekintetében 1843-at jelöljék meg, ugyanazok a bizonyítékok ezután 1844-ben nyertek felismerést annak bizonyítására, hogy e prófétai időszakok 1844-ben értek véget. És megvizsgáltuk, hogy az egyetlen prófétai időszakok, amelyekről beszélhet, ez a kettő [az 1843-as táblázaton szereplő 2520-ra és 2300-ra utalva], nem pedig az 1335. Az 1335 az időszámításunk szerinti korszakban kezdődött; 1843-ban ért véget. Ezért jóváhagyását az 2520 és a 2300 éves prófécia értelmezésére helyezi.

Majd tovább folytatta, és azt mondta, hogy abban az időszakban, amikor elkezdtek bizonyítani, hogy három időprófécia 1844-ben végződött, ez okozta azt az üldözést, amely a milleritákat kiűzte az egyházból. Ezért nem véletlen, hogy itt, a világ végén, férfiakat és nőket üldöznek az adventista egyházban azért, mert bemutatják azokat az érveket, amelyek szerint a 2520 1844-ben ért véget.

## **Az Úr kezétől vezérelve**

Tehát most egy másik tárgyra térünk át, mégpedig erre itt [utalás az 1843-as táblázaton szereplő AD508-ra]. Azt fogjátok találni, ha még nem vizsgáltátok ezeket a táblázatokat, hogy White testvérnő ezt mondja erről az 1843-as táblázatról: „Láttam, hogy az Úr irányította e táblázat elkészítését”, és erről az 1850-es táblázatról azt mondja, hogy Isten benne volt e táblázat kiadásában. Tehát megmondta nekünk, hogy Isten részt vett mindkét táblázat létrejöttében, és az, ahogyan fel vannak építve, emberileg szándékos volt. A milleriták szándékosan tették ezt, de Isten terve szerint.

Itt fenn, Kr. e. 677-től egészen addig, amit ők Kr. u. 1843-nak hittek, ez az az oszlop [utalás az 1843-as táblázat balról a második oszlopára], amely meghatározza a 2520-at, amely Kr. e. 677-ben kezdődik, és amelyről úgy vélték, hogy Kr. u. 1843-ban ér véget.

És ezt a szemléletes ábrázolást megtartották az 1850-es táblázaton is, innentől [a balról számított harmadik oszlopra utalva] Kr. e. 677-től idáig, Kr. u. 1844-ig. Ez a 2520 oszlop, amely mindkét táblázaton szerepel.

És mindkét esetben e hasábok közepén áll a kereszt.

És közvetlenül a kereszt alatt található az utalás a Napira. A Napi jelképe pedig a pogányság, és a pogány vallás gyökere az önfelmagasztalás; és éppen ebben látható meg az Úr keze, nem szükségképpen az emberi kéz, e két táblázat mindegyikén.

Ahhoz, hogy önmagunk felmagasztalása eltávozzék tőlünk — rólad, rólam vagy bárki másról —, a kereszt lábához kell jönnünk, amint az mindkét ábrán tükröződik. Ez a tanítás szemléltetve van.

És természetesen, amikor a 2520 oszlopairól beszélünk, középen a kereszttel, tudjuk, hogy a Dániel 9 beteljesedéseként, amikor Krisztus eljött, hogy sokakkal megerősítse a szövetséget egy hétre, az az egy hét 2520 nappal egyenlő, és annak a hétnek a közepén keresztre feszítették Őt. Ezért e Táblázatok mindegyikén ezen oszlopok közepén a keresztet látjuk, és ezek arra utalnak, hogy Krisztus 2520 napon át erősítette meg a szövetséget sokakkal.

Most tehát szemügyre vesszük a „Daily”-t és Ellen White annak adott jóváhagyását.

Szeptember 23-án az Úr megmutatta nekem, hogy másodszor is kinyújtotta kezét népe maradékának visszaszerzésére, és hogy e gyülekezés idején az erőfeszítéseket meg kell kettőzni. A szétszórás idején Izráel megveretett és szétszaggattatott, most azonban, a gyülekezés idején, Isten meggyógyítja és bekötözi népét. A szétszórás idején az igazság terjesztésére tett erőfeszítéseknek csak csekély hatásuk volt, alig vittek véghez valamit, vagy semmit; de a gyülekezés idején, amikor Isten kezét népe egybegyűjtésére tette, az igazság terjesztésére tett erőfeszítések elérik rendelt céljukat. Mindenkinek egyesülnie kell, és buzgónak kell lennie a munkában. Láttam, hogy helytelen, ha bárki a szétszórásból vesz példákat arra, hogy azok irányítsanak bennünket most, a gyülekezés idején; mert ha Isten most nem tenne többet értünk, mint akkor tett, Izráel soha nem gyűlne egybe. Láttam, hogy az 1843-as táblázatot az Úr keze irányította, és hogy azt nem szabad megváltoztatni; hogy a számok úgy voltak, amint Ő akarta; hogy az Ő keze volt fölötte, és elrejtett egy tévedést a számok némelyikében, úgyhogy azt senki sem láthatta, míg kezét el nem vonta.

Akkor a „mindennapi”-val (Dániel 8:12) kapcsolatban azt láttam, hogy az „áldozat” szót emberi bölcsesség toldotta be, és az nem tartozik a szöveghez; továbbá, hogy az Úr azoknak adta annak helyes értelmezését, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették. Amikor egység volt, 1844 előtt, csaknem mindenki egységben volt a „mindennapi” helyes értelmezése felől; de az 1844 óta tartó zűrzavarban más nézeteket fogadtak el, és sötétség és zűrzavar követte azt. Az idő 1844 óta nem volt próba, és többé nem is lesz próba.

Az Úr megmutatta nekem, hogy a harmadik angyal üzenetének el kell mennie, és hirdettetnie kell az Úr szétszórt gyermekei között, de nem szabad időhöz kötni. Láttam, hogy némelyek hamis izgalomba kerültek az idő hirdetéséből fakadóan; de a harmadik angyal üzenete erősebb annál, mint amit az idő adhat. Láttam, hogy ez az üzenet megállhat a maga alapzatán, és nincs szüksége az időre, hogy megerősítse azt; és hogy hatalmas erővel fog előrehaladni, elvégzi munkáját, és rövidre lesz szabva igazságban.

„Ezután némelyekre irányítottam, akik abban a súlyos tévedésben vannak, hogy kötelességüknek hiszik az Ó-Jeruzsálembe menni, és úgy gondolják, hogy ott munkát kell végezniük az Úr eljövetele előtt. Az ilyen nézet arra alkalmas, hogy az elmét és az érdeklődést elvonja az Úr jelenvaló munkájától, a harmadik angyal üzenete alatt; mert azoknak, akik azt gondolják, hogy még Jeruzsálembe kell menniük, ott lesz az eszük, és anyagi eszközeiket visszatartják a jelenvaló igazság ügyétől, hogy önmagukat és másokat odajuttassanak. Láttam, hogy az efféle küldetés semmi valódi jót nem eredményezne; hogy igen hosszú időbe telne, míg a zsidók közül csak igen keveseket is rá lehetne bírni arra, hogy akár Krisztus első adventjében higgyenek, még kevésbé arra, hogy az Ő második adventjében higgyenek. Láttam, hogy Sátán némelyeket ebben a dologban nagyon megcsalt, és hogy ebben az országban körülöttük mindenfelé lelkeken segíthetnének, és elvezethetnék őket Isten parancsolatainak megtartására, ők azonban ott hagyják őket elveszni. Azt is láttam, hogy az Ó-Jeruzsálem soha nem fog felépülni; és hogy Sátán minden erejét megfeszítve azon van, hogy most, a begyűjtés idején az Úr gyermekeinek elméjét ezekre a dolgokra irányítsa, hogy visszatartsa őket attól, hogy teljes érdeklődésüket az Úr jelenvaló munkájába vessék, és hogy elhanyagolják az Úr napjára való szükséges előkészületet.” Early Writings, 74–76.

Néhány dolgot be fogunk mutatni: van egy szakaszunk az Early Writings 74. oldaláról. Ezzel már korábban is foglalkoztunk. Azok közül a dolgok közül, amelyekkel ebben az előadásban foglalkozni fogunk, sokkal már korábban is foglalkoztunk; de legtöbbször nem értjük, hogy az Early Writings ezen szakasza fejlődésen ment keresztül. Abban a formában, ahogyan az Early Writings című könyvben szerepel, emberek az Early Writingsban foglaltakat arra használják, hogy félreértelmezzék az igazságot. Ám ha visszamegyünk az eredeti forrásdokumentumokhoz, megszűnik az a logikai alap, amelyre az igazság félreértelmezését építik.

Tehát sok mindent lehetne erről mondani. Csupán néhány pontot fogok megjelölni, mivel itt a mindennel foglalkozunk. Ám ebben a szakaszban, az Early Writingsból, szeretném, ha felfigyelnének a legelső két gondolatra: szeptember 23.

Rendben. Szeptember 23-a, ha nem ismerős önnek, odaírhatja: 1850; 1850. szeptember 23. Ennek jelentősége van a „Daily” helyes megértése szempontjából.

Az első bekezdés vége egy olyan kijelentés, amellyel itt az elmúlt néhány nap során már foglalkoztunk: „Láttam, hogy az 1843-as ábrát az Úr keze irányította, és hogy azt nem szabad megváltoztatni; hogy a számok olyanok voltak, amilyeneket Ő akart; hogy az Ő keze volt felette, és elrejtett egy hibát némely számadatban, úgyhogy senki sem láthatta azt, míg az Ő keze el nem távolított.”

A második bekezdés így szól: „Azután láttam a — mindennapival’ kapcsolatban (Dániel 8:12) . . . .” Most pedig azt szeretném, ha ezt egyszerűen eltárolnátok az emlékezetetekben — ezzel kétségtelenül később foglalkozunk majd, ha az Úr is úgy akarja —, hogy amikor a mindennapi az 1843-as Táblázaton van ábrázolva, itt éppen ez áll: „a mindennapi elvétele”; és ez áll: „Dániel 12:11 és 12.” Az 1850-es Táblázaton pedig, amikor a mindennapival foglalkozik, ez áll: „pogány uralom, avagy amikor a mindennapi elvétetik, Dániel 11:31.” Tehát e két Táblázaton az a hangsúly, amelyet a Dániel 11:31-ből és a Dániel 12:11-ből azonosítanak, a mindennapi elvétele. Rendben?

Dániel 11:31-ben és Dániel 12:11-ben a héber szó, amelyet úgy fordítanak, hogy „elvesz”, a sur, és jelentése: „elvenni”; azt jelenti: „eltávolítani”.

Ám Dániel 8-ban, a 11. versben, ahol azt mondja, hogy a mindennapit elvétetik, ott egy másik héber szó áll. Ez a rum, és azt jelenti: „felemelni és felmagasztalni”.

Tehát William Miller a Cruden-féle konkordanciát használta, és a Cruden-féle konkordancia semmiféle betekintést nem nyújt a héberbe vagy a görögbe. Ezért az Úr irányította a milleritákat; mert a három hely közül, ahol a „Naponkénti” említve van Dániel könyvében — Dániel 8. fejezetében, Dániel 11. fejezetében és Dániel 12. fejezetében —, a 11. és 12. fejezetben az a héber szó, amelyet így fordítanak: „elvesz”, azt jelenti: „elvesz”. És ezt hangsúlyozzák ezeken a táblázatokon: amikor a pogányság elvétetett, az 1290 és az 1335 prófécia kezdetét vette.

Ám a Dániel 8-ban, amikor a mindennapit elveszik, ez nem eltávolításról beszél; hanem arról, hogy a pogányság vallása felemeltetik és felmagasztaltatik. Tehát a milleriták helyesen értették. Arra a két fejezetre hivatkoztak Dániel könyvében, amelyek a mindennapi elvételéséről szólnak.

De itt, a Korai írásokban, és amikor visszamegyünk az eredeti forrásdokumentumokhoz, ebben a fejezetben látni fogják, hogy eredetileg Dániel 8:12 ezen hivatkozása nincs ott. Nem tudom, hogy Ellen White mondta-e nekik, hogy ezt vegyék bele 1882-ben, amikor kinyomtatták a Korai írásokat, vagy valamelyik szerkesztő tette bele. Ez nem jelent számomra fenyegetést, mert itt nem az elvételésről beszél.

A második bekezdésben ez áll: „Akkor a —mindennapi’-val (Dániel 8:12) kapcsolatban láttam, hogy az —áldozat’ szót emberi bölcsesség toldotta be, és nem tartozik a szöveghez, továbbá hogy az Úr azoknak adta meg annak helyes értelmezését, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették.”

Néhány évvel ezelőtt Németországban összejövetelünk volt néhány neves németországi lelkipásztorral és néhány német szeminárium tanárral, ahol én előadtam, és ők köveiket hajigálták erre az üzenetre.

És volt ott egy lelkipásztor Olaszországból, és e verssel kapcsolatban az egyik balga érvet hozta fel. Amit mondott, az ez volt — és a „mindennapi’-val kapcsolatban több balga érv is létezik, ezért ezt a balga érvet gyakran hallani, és mi ezt itt jegyzőkönyvbe is vesszük. Így szól: „Azután a —mindennapi’-val kapcsolatban (Dániel 8:12) azt láttam, hogy az —áldozat’ szót emberi bölcsesség toldotta be, és nem tartozik a szöveghez, és hogy az Úr azoknak adta meg ennek helyes értelmét, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették.” Íme a balga érv: azt mondják, hogy Ellen

White itt nem a „mindennapi”-t támogatja, hanem az úttörők ama értelmezését, miszerint az „áldozat” szót emberi bölcsesség adta hozzá, és az nem tartozik a szöveghez. Rendben? Tehát ez az olasz lelkipásztor ezt az érvet hozza fel.

És én ezt mondtam: „Nos, magyarázza el nekem a következő mondatot, lelkipásztor.”

A következő mondat ezt mondja: „Amikor egység volt, 1844 előtt, csaknem mindenki egyesült a »mindennapi« helyes értelmezésében; . . . .” Ez nem arról szól, hogy az áldozat szót emberi bölcsesség tette hozzá helyes módon. Ellen White itt — és ez nehéz kérdés, ez nehéz kérdés azok számára, akik ma az adventizmusban nem hajlandók meghallani és nem hajlandók meglátni — ebben a bekezdésben, valószínűleg több teológus vesztette el üdvösségét e bekezdés miatt, mint a Prófétaág Lelkének bármely más bekezdése miatt. Nem túlzok; úgy gondolom, ez valószínűleg pontos.

A 20. század korai szakaszában, amikor a „szüntelen” hamis nézete bevezetésre került az adventizmusba, mindazok, akik a kérdés mindkét oldalán harcoltak róla, tudták, hogy e bekezdés körül folyik a küzdelem. Amikor Stephen Haskell a pionírok ama nézetének védelmére kelt, hogy a „szüntelen” a pogányságot jelenti, mit tett? Újra kinyomtatta ezt az 1843-as táblázatot, és ezt a bekezdést az aljára helyezte. Tehát ez a bekezdés a vita középpontja, és itt sok-sok férfi hullott a saját kardjába és halt meg.

Tehát legalábbis annak a minimális szintjén, amit itt szeretnék, hogy meglássatok, mert vannak olyan emberek, mint nemrégiben Steve Wohlberg, a White Horse Ministries részéről, aki ellenezte ezt az üzenetet. És az egyik érve ez: „Nos, Ellen White-nak soha nem volt álláspontja a Daily kérdésében, tehát nekem sem kell, hogy legyen”, ami teljességgel ostoba álláspont volt. De még ha meg is adnánk neki annak a lehetőségét, hogy Ellen White-nak nem volt álláspontja erről, mit mond ebben az idézetben? Azt mondja, hogy az Úttörők helyes nézetet vallottak erről. Még ha ő maga nem is tudta volna, mi volt az, itt mégis azt mondja, hogy van helyes nézet, ami azt jelenti, hogy van helytelen nézet is, sőt talán több helytelen nézet is.

Vannak olyan emberek, mint Vance Ferrell. Vance Ferrell; az emberek bízna Vance Ferrell próféta értelmezéseiben, és nem tudom, miért. Vance Ferrell nem az egyetlen, de egyike azoknak, akik azt mondják, hogy a „szüntelen” egyaránt a pogányságot és Krisztus szentélybeli szolgálatát jelképezi. Rendben? Azt állítja, hogy ez a jelkép egyszerre Sátánt és Krisztust ábrázolja.

Miféle ítélőképesség működik az efféle érvelésben?

Rendben, White testvér, bármit is jelentsen itt a „Daily”, ő azt mondja, hogy létezik egy helyes nézet. Tehát ebben az előfeltevésben legalább egyetérthetünk, ugye?

„Azután a „mindennapival” kapcsolatban láttam (Dániel 8:12), hogy az „áldozat” szót emberi bölcsesség toldotta be, és az nem tartozik a szöveghez, továbbá hogy az Úr azoknak adta meg ennek helyes értelmezését, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették. Amikor az egység fennállt, 1844 előtt, csaknem mindenki egyetértett a „mindennapi” helyes értelmezésében; de az 1844 óta tartó zűrzavarban más nézeteket is elfogadtak,”

Ezt mondtam az olasz pásztornak. Azt mondtam: „Rendben. Tudna nekem bármilyen történeti hivatkozást adni arra vonatkozóan, hogy 1844 után a sacrifice szóval kapcsolatban más nézetek is elfogadásra kerültek?”

És ezen a ponton némileg visszakozott ettől.

1844 óta a mindennapi áldozat tekintetében más nézeteket is elfogadtak, és mit eredményeztek ezek? Sötétséget és zűrzavart.

Húzzátok alá a „sötétség és zűrzavar” kifejezést, mert amikor White testvérnő tovább beszél a Daily-ről, a sötétségről és a zűrzavarról beszél, és ma délelőtt be fogunk mutatni nektek ezek közül néhányat.

## **Ha a „napenkénti”-ről helytelen nézetet fogadunk el, az sötétséget és zűrzavart eredményez.**

„Az idő 1844 óta nem volt próba, és soha többé nem is lesz próba.”

Tehát az itt látható „mindennapival” kapcsolatban ez az érvelés. Ez az érvelés ma; ez az az érvelés, amelyet Ellen White fia vezetett be. Mások is előterjesztették, de ő volt az, aki azt az adventizmus történeti feljegyzésébe beemelte. Eszerint, amikor ezt az igeszakaszt olvassuk, az időkitűzés összefüggése az, amit meg kell értenünk.

—„más nézeteket fogadtak el” — a szüntelenről szólóan — „és sötétség és zűrzavar követte. Az idő 1844 óta nem volt próbakő, és soha többé nem is lesz az.”

Az Úr megmutatta nekem, hogy a harmadik angyal üzenetének mennie kell, és hirdettetnie kell az Úr szétszórt gyermekei között, de nem szabad időhöz kötni.

Látja, miért mondja Willy White, hogy meg kell látnunk az időkitűzés összefüggését?

Arról beszél, milyen zavart idéztek elő a mindennel kapcsolatos téves nézetek; az idő nem volt próba; és azután következik egy bekezdés az idő meghatározásáról.

Rendben, ezt kell megértenetek: ez az időmegállapításról szóló bekezdés nem szerepelt az eredeti forrásdokumentumban; és az az állítás, hogy az időre vonatkozó kijelentés nem volt próba, ez a mondat meg lett változtatva. Félreértelmezi Ellen White eredeti gondolatát. Ő semmiféle, időmegállapításra vonatkozó dolgot nem kapcsolt össze a Dailyvel. Ezt szeretnénk ma délelőtt megvizsgálni.

Tehát, amint mondtam, nem fogjuk mindezeket az oldalakat felolvasni. Csupán arról fogok gondoskodni, hogy birtokotokban legyenek, hogy megvizsgálhassátok, amit mondok; mert emberi lényként fennáll annak a lehetősége, hogy félrevezetlek benneteket.

Arthur White — „Az időpont-meghatározás összefüggései”

A régi nézet képviselői azt állították, hogy e kijelentés megfogalmazása [Early Writings, 74–75.] mennyei jóváhagyással ruházta fel a „mindennapi”-ról vallott azt a nézetet, amelyet Miller

képviselt, és amelyet később Uriah Smith is megismételt.

Arthur White, Willy White fia, az Ellen White történetéről szóló hatkötetes művében, amikor apjának a „mindennapi”-ról vallott helyes nézetet elutasító álláspontjáról beszél, ezt mondja az EGW 6. kötetének 252. oldalán,

„A régi nézet hívei” — miszerint a Naponkénti a pogányságot jelképezte — „azt állították, hogy e kijelentés szövegezése [Early Writings, 74–75.] mennyei jóváhagyását adta a Naponkéntiről vallott ama nézetnek, amelyet Miller képviselt, és amelyet később Uriah Smith is megismételt.”

Ha Arthur White valóban hiteles és pontos történetíró lett volna, tudjátok, mit mondott volna ott? Egyszerűen csak egyetlen szót tett volna bele; de Arthur White itt melléfogott. Azt mondta volna: „A régi nézet hívei [helyesen] azt állították, hogy ennek a kijelentésnek a megfogalmazása — azt állították, hogy ennek a kijelentésnek a megfogalmazása [Early Writings, 74–75.] — mennyei jóváhagyását adta annak a „daily”-ról vallott nézetnek, amelyet Miller képviselt, és amelyet később Uriah Smith is megismételt.”

Ő azonban ezt nem helyesen tünteti fel. Csupán azt mondja el, amit ők vallanak, mintha fennállna annak a lehetősége, hogy téves álláspontot képviseltek volna. De nem így volt; helyes álláspontot képviseltek.

— „Az új nézet szószólói” — apja, Willy, A. G. Daniells, W. W. Prescott, és ebbe most nem megyek bele — „úgy tartották, hogy a kijelentést a maga szövegösszefüggésében kell értelmezni — az időmeghatározás összefüggésében.”

Most közöltük veletek az ő érvelésüket a Korai írások 74. oldalán.

— „Az új nézet hívei úgy tartották, hogy a kijelentést annak összefüggésében kell értelmezni — az időmeghatározás összefüggésében. Ellen White ismételt kijelentései, miszerint „nincs világosságom e pontra vonatkozóan” (Letter 226, 1908), valamint „nem vagyok képes világosan meghatározni a vitatott pontokat” (Letter 250, 1908), továbbá az a tény, hogy nem tudott határozott kijelentést tenni, amikor a kérdést sürgették előtte, látszólag alátámasztották következtetésüket. Abban is bizonyosak voltak, hogy az Ellen White által közvetített üzenetek nem fognak ellentmondani a történelem világosan megállapított eseményeinek.” Arthur White, EGW, 6. kötet, 252.

Az eredeti változat — Review and Herald, 1850. november 1.

És a Korai írások 74. oldala — mikor nyomtatták ki? 1882-ben; a Korai írások című könyvet 1882-ben nyomtatták ki.

Ám az a szakasz, amelyet most vizsgálunk a Korai írásokból, eredetileg a Review and Herald 1850. november 1-jei számában található, és ez szerepel a jegyzeteikben. Ez több bekezdésből áll, és amint már mondtam, nem fogjuk mindet felolvasni.

A 2. oldalon négy bekezdést látunk, majd a 3. oldalon négy bekezdést:

„Kedves Testvérek és Nőtestvérek! Rövid vázlatát kívánom adni annak, amit az Úr a közelmúltban látomásban megmutatott nekem. Megmutattatott nekem Jézus kedvessége és az a szeretet, amellyel az angyalok viseltetnek egymás iránt. Így szólt az angyal: Nem látjátok-e szeretetüket? — kövessétek azt. Éppen így kell Isten népének is szeretnie egymást. Inkább magadra szálljon a vád, mint egy testvérré. Láttam, hogy az az üzenet: „adjátok el, amitek van, és osszatok alamizsnát”, némelyek részéről nem a maga tiszta világosságában adatott elő; hogy Üdvözítőnk szavainak valódi célja nem lett világosan feltárva. Láttam, hogy az eladás célja nem az volt, hogy azoknak adjanak, akik képesek dolgozni és eltartani magukat, hanem hogy az igazság terjedjen. Bűn támogatni és tétlenségükben dédelgetni azokat, akik képesek dolgozni. Némelyek buzgón jártak minden összejövetelre; nem azért, hogy Istent dicsőítsék, hanem a „kenyerekért és halakért”. Az ilyeneknek sokkal jobb volna otthon maradni, kezükkel munkálkodva „azt, ami jó”, hogy családjuk szükségait betöltsék, és legyen miből adniuk a jelenvaló igazság drága ügyének fenntartására.

Láttam, hogy némelyek tévedtek abban, hogy hitetlenek jelenlétében imádkoztak a betegek gyógyulásáért. Ha valaki közöttünk beteg, és hívja a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak felette, Jakab 5:14, 15 szerint, akkor Jézus példáját kell követnünk. Ő kiküldte a hitetleneket a helyiségből, azután meggyógyította a beteget; így nekünk is arra kell törekednünk, hogy elkülönüljünk azok hitetlenségétől, akiknek nincs hitük, amikor a közöttünk levő betegekért imádkozunk.

Ekkor visszamutattak engem arra az időre, amikor Jézus tanítványait magával vitte, elkülönülve, egy felházba, és először megmosta a lábukat, majd adott nekik a megtört kenyérből, hogy az az ő megtörtetett testét jelképezze, és a szőlő levéből, hogy az az ő kiontatott vérének jelképezze. Láttam, hogy mindenkinek értelmes belátással kell eljárnia, és követnie kell Jézus példáját ezekben a dolgokban; és amikor e rendtartásokat gyakorolják, a lehető leginkább el kell különülniük a hitetlenektől.

„Ekkor megmutattatott nekem, hogy a hét utolsó csapás azután árad ki, miután Jézus elhagyja a szentélyt. Így szólt az angyal: Istennek és a Báránynak haragja okozza a gonoszok pusztulását vagy halálát. Isten szavára a szentek hatalmasak és rettenetesek lesznek, mint a zászlós hadsereg; de akkor még nem hajtják végre a megírt ítéletet. Az ítélet végrehajtása az 1000 év végén lesz.”

„Miután a szentek halhatatlanságra változnak át, és együtt elragadtatnak, és megkapják hárfáikat, koronáikat stb., és belépnek a Szent Városba, Jézus és a szentek ítélkezéshez ülnek. A könyvek megnyitvatnak: az élet könyve és a halál könyve; az élet könyve a szentek jó cselekedeteit tartalmazza, a halál könyve pedig a gonoszok gonosz cselekedeteit. E könyveket összevetették a törvénykönyvvel, a Bibliával, és azok szerint ítéltettek meg. A szentek Jézussal egyetértésben mondják ki ítéletüket a gonosz halottak fölött. Ímé! — mondta az angyal — a szentek ítélkeznek, Jézussal egyetértésben, és kiosztják a gonoszok mindegyikére azt, ami a testben véghezvitt cselekedetei szerint jár, és nevük mellé feljegyeztetik, mit kell majd elszenvedniük az ítélet végrehajtásakor. Ezt láttam a szentek munkájának Jézussal együtt a Szent Városban, mielőtt az a földre leszállna, az 1000 év folyamán. Azután az 1000 év végén Jézus, az angyalok és minden vele lévő szent elhagyják a Szent Várost, és miközben velük

együtt alászáll a földre, feltámadnak a gonosz halottak, és akkor éppen azok az emberek, akik — „átszegezték őt” — feltámasztatván, messziről meglátják őt minden dicsőségében, az angyalokat és a szenteket vele együtt, és jajgatni fognak miatta. Meglátják a szegek helyét a kezében és a lábában, valamint azt a helyet, ahol lándzsával átszúrták az oldalát. A szegek és a lándzsa nyomai akkor az ő dicsőségét fogják alkotni. Az 1000 év végén áll Jézus az Olajfák hegyére, és a hegy kettéválik, és hatalmas síksággá lesz, és akik akkor menekülnek, azok a gonoszok, akik éppen akkor támadtak fel. Ezután a Szent Város alászáll, és megtelepszik a síkságon.”

Ekkor Sátán a feltámasztott gonoszokat a maga lelkével tölti el. Elhiteti velük, hogy a Városban levő sereg kicsiny, az ő serege pedig nagy, és hogy legyőzhetik a szenteket, és elfoglalhatják a Várost. Mialatt Sátán seregeit gyülekezésre szólította, a szentek a Városban voltak, szemlélve az Isten Paradicsomának szépségét és dicsőségét. Jézus állt az élükön, vezetve őket. Egyszerre csak az áldott Üdvözítő eltűnt körülük; de hamarosan meghallottuk kedves hangját, amint ezt mondta: „Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek az országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta.” Jézus köré gyűltünk, és éppen amikor bezárta a Város kapuit, kimondatott az átok a gonoszokra. A kapuk bezárultak. Ekkor a szentek használták szárnyaikat, és felröppentek a Város falának tetejére. Jézus is velük volt; koronája ragyogó és dicsőséges volt. Korona volt a koronában, szám szerint hét. A szentek koronái a legtisztább aranyból voltak, csillagokkal ékesítve. Arcuk dicsőségtől fénylett, mert Jézusnak tökéletes képmását viselték; és amint felemelkedtek, és mindnyájan együtt a Város tetejére vonultak, elragadtattam a látványtól.

„Akkor a gonoszok meglátták, mit veszítettek; és tűz áradt rájuk Istentől, és megemésztette őket. Ez volt az ítélet végrehajtása. A gonoszok ekkor azt kapták, amint azt a szentek Jézussal egyetértésben az 1000 év alatt kimérték rájuk. Ugyanaz a tűz Istentől, amely megemésztette a gonoszokat, megtisztította az egész földet. A megtört, szaggatott hegyek az izzó hőségtől megolvadtak, a légkör is, és minden tarló megemésztetett. Akkor örökségünk megnyílt előttünk, dicsőségesen és szépségesen, és örökölni kaptuk az egész megújított földet. Mindnyájan hangos szóval kiáltottuk: Dicsőség, Alleluja.”

Azt is láttam, hogy a pásztoroknak, mielőtt bármely új, jelentőségteljes pontot hirdetnének, amelyről úgy gondolhatják, hogy a Biblia támogatja, tanácskoznunk kell azokkal, akik iránt okuk van bizalommal lenni, azokkal, akik minden üzenetben benne voltak, és minden jelenvaló igazságban szilárdak. Akkor a pásztorok tökéletes egységben lesznek, és a pásztorok egységét a gyülekezet is érezni fogja. Láttam, hogy az ilyen eljárás megelőzné a szomorú megosztásokat, és akkor nem állna fenn annak veszélye, hogy a drága nyáj megoszlik, és a juhok pásztor nélkül szétszélednek.”—

És azután még öt további bekezdéssel zárul, amelyeket egy keretbe foglaltam nektek, mert a cikk e öt bekezdése azok, amelyek végül a Korai írásokba kerülnek bele. Ezért van e végső öt bekezdés körül a keret.

Szeptember 23-án az Úr megmutatta nekem, hogy másodszor nyújtotta ki kezét népe maradékának visszanyerésére, és hogy e gyülekezés idején az erőfeszítéseket meg kell kettőzni. A szétszórás idején Izraelt megverték és szétszaggatták; most azonban, a

gyülekezés idején, Isten meggyógyítja és bekötözi népét. A szétszórás idején az igazság terjesztésére tett erőfeszítéseknek csak csekély hatásuk volt, alig értek el valamit, vagy semmit; de a gyülekezés idején, amikor Isten kinyújtotta kezét népe összegyűjtésére, az igazság terjesztésére tett erőfeszítések elérik rendeltetésük szerinti hatásukat. Mindenkinek egyesülnie kell, és buzgónak kell lennie a munkában. Láttam, hogy szegény, ha bárki a szétszórásra hivatkozik mint olyan példára, amely most, a gyülekezés idején bennünket irányítson; mert ha Isten most sem tenne többet értünk, mint akkor tett, Izrael sohasem gyűlne össze. Éppoly szükséges, hogy az igazság nyomtatásban, egy lapban is megjelenjék, mint hogy hirdettessék.

Az Úr megmutatta nekem, hogy az 1843-as ábrát az ő keze irányította, és hogy annak egyetlen részét sem szabad megváltoztatni; hogy a számítások olyanok voltak, amilyeneket ő akart. Hogy az ő keze fölött volt, és elrejtett egy tévedést némely számításban, úgyhogy senki sem láthatta azt, míg az ő kezét el nem vonta.

Ekkor a „mindennapi”-val kapcsolatban megláttam, hogy az „áldozat” szót emberi bölcsesség toldotta be, és az nem tartozik a szöveghez; továbbá hogy az Úr azoknak adta meg ennek helyes értelmezését, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették. Amikor egység uralkodott, 1844 előtt, csaknem mindenki egyetértett a „mindennapi” helyes értelmezésében; 1844 óta azonban, a zűrzavarban, más nézeteket fogadtak el, és sötétség és zűrzavar követte azt.

Az Úr megmutatta nekem, hogy 1844 óta az idő nem volt próba, és hogy az idő többé soha nem lesz próba.

„Ezután némelyekre irányult a figyelmem, akik abban a súlyos tévedésben vannak, hogy a szenteknek még az Úr eljövetele előtt el kell menniük a Régi Jeruzsálembe stb. Az ilyen nézet arra alkalmas, hogy a gondolatokat és az érdeklődést elvonja Isten jelenlegi munkájától, a harmadik angyal üzenete alatt; mert ha Jeruzsálembe kell mennünk, akkor elménk természetes módon ott időzik majd, és eszközeinket más céloktól visszatartjuk, hogy a szenteket Jeruzsálembe juttassuk. Láttam, hogy annak az az oka, amiért átengedtetek ennek a nagy tévedésnek, hogy nem vallották meg és nem hagyták el tévedéseiket, amelyekben már számos elmúlt esztendőn át benne voltak.” Review and Herald, 1850. november 1.

Látod őket? Tudod, miről beszélek?

Rendben. Ha belemegyünk ebbe az utolsó öt bekezdésbe, látni fogtok néhány olyan dolgot, amelyek az eredetiben másként szerepelnek, mint ahogyan az Early Writings 74. oldalán találhatók.

**A HALLGATÓSÁG KÖRÉBŐL:** Tehát azt állítja, hogy a dobozban levők az eredetiek?

Ezek a keretben lévő részek; ezek ennek az eredeti cikknek az utolsó öt bekezdései, és ez a keret ezeket fogja körül. Ez az öt bekezdés az, ami végül a Korai írások 74. oldalára került.

De mikor nyomtatták ezt ki, mikor írták ezt? 1850 novemberében.

Tehát félkövérrel jelöltem azokat a részeket, amelyek ebben az öt bekezdésben meg fognak változni. Ez ugyanis átalakuláson fog keresztülmenni; mert a legközelebbi jövőben, 1851-ben, ki fogják nyomtatni Ellen G. White A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G.

White című könyvét, és ezeket a bekezdéseket bele fogják tenni az A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White kötetbe. És innen [article in Review and Herald, November 1850] az A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White című műig van néhány kisebb szerkesztői változtatás, amely ezzel az öt bekezdéssel történt. Majd az 1851-es A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White című műtől az 1882-es Early Writingsig további szerkesztői változtatások történtek, és ezek a szerkesztői változtatások teszik az Early Writings 74. oldalát bonyolulttá.

Tehát ebben az öt bekezdésben, amelyek az eredeti kéziratban ezzel zárulnak, az első bekezdésben: „Szeptember 23-án az Úr megmutatta nekem . . .”, ez meg fog változni.

A következő bekezdésekben: „Azután láttam . . .”; „Azután láttam . . .”; „Az Úr megmutatta nekem . . .”; valamint „Azután rámutattak nekem . . .”; e kifejezések némi kisebb módosítást kapnak.

Tizenhárom bekezdésben bemutatott tíz alapvető igazság

Ám azt szeretném, ha meglátnátok, hogy az eredeti cikk e tizenhárom bekezdésében tíz elsődleges dolgot mutatott be.

És most már emlékszem, miért vannak ezek félkövérrel szedve. Nem azért, mert ezeket meg fogják változtatni. Valamit hangsúlyozok nektek, ha észreveszitek: e tizenhárom bekezdésben ezt mutatták meg neki . . . , ezt mutatták meg neki . . . , ezt mutatták meg neki . . . , ezt mutatták meg neki. És amikor egy dolgot mutattak meg neki, miután elmondja nekünk azt, azután olyasmit mutatnak meg neki, ami nem szükségszerűen kapcsolódik ahhoz, amit éppen előzőleg mutattak meg neki: „Ezt mutatták meg nekem . . . ; ezt mutatták meg nekem . . . ; ezt mutatták meg nekem . . .”

Utánanézhatsz, és magad is elolvashatod, de e tizenhárom bekezdésben tíz alapvető igazság táratott fel előtte.

Íme, mit mutattak meg neki. Megmutatták neki Isten szeretetét, az áldozatokat, a betegekért mondott imát, az úrvacsorai szolgálatot, a Millenniumhoz kapcsolódó Hét Utolsó Csapást, az új világosságot, az 1844 utáni összegyűjtést, a kiadói munkát, az 1843-as Táblázatot, a „mindennapit”, az „időt” mint próbát, valamint a jeruzsálemi zárandoklatokat. És ha figyelmesen elolvassák, ez nem egy gondolatmenet. Ez inkább nagyon is ilyen: „Megmutatták nekem ezt”, és ő feljegyzi, amit megmutattak neki; és olyasmit mutattak meg neki, ami nem szükségképpen kapcsolódik egymáshoz. Ezt meg kell látniuk; mert ahogy ezeket a bekezdéseket elkezdik egymáshoz kapcsolni, azt a benyomást kezdik kelteni, mintha ő olyasmit mondana, amit valójában nem mondott.

Review and Herald, 1850. november 1.

Rendben. Figyeljük meg annak az öt bekezdésnek az első bekezdését, amellyel 1850 novemberéből foglalkozunk.

„Szeptember 23-án az Úr megmutatta nekem, hogy másodszor nyújtotta ki kezét, hogy visszahozza népe maradékát, és hogy ebben az összegyűjtés idejében az erőfeszítéseket meg

kell kettőzni. A szétszórás idején Izráel megverettetett és szétszaggattatott; most pedig, az összegyűjtés idején, Isten meggyógyítja és bekötözi népét. A szétszórás idején az igazság terjesztésére tett erőfeszítéseknek csak csekély hatásuk volt, kevés vagy semmi eredményt nem értek el; de az összegyűjtés idején, amikor Isten kezét népe összegyűjtésére tette, az igazság terjesztésére tett erőfeszítések elérik rendeltetésük szerinti hatásukat. Mindenkinek egységben és buzgón kell munkálkodnia az ügyben. Láttam, hogy szégyen, ha bárki a szétszórásból vett példákra hivatkozik, hogy azok irányítsanak bennünket most, az összegyűjtés idején; mert ha Isten most sem tenne többet értünk, mint akkor tett, Izráel sohasem gyűlne össze. Éppoly szükséges, hogy az igazság folyóiratban is megjelenjék, mint hogy hirdettessék.”—

Az utolsó mondat abból a bekezdésből így szól: „Éppen olyan szükséges, hogy az igazság egy lapban közzététessék, mint hogy prédikáltassék.” Rendben. Ezt a gondolatot el fogják hagyni.

Az általunk vizsgált öt bekezdés közül a másodikban, ahol ez áll: „Az Úr megmutatta nekem”, látják, aláhúztam.

—„Az Úr megmutatta nekem, hogy az 1843-as táblázatot az ő keze irányította, és annak egyetlen részét sem szabad megváltoztatni; hogy a számítások úgy voltak, ahogyan ő akarta. Hogy az ő keze rajta volt, és elrejtett egy tévedést némely számokban, úgyhogy senki sem láthatta azt, míg keze el nem távozott.”—

Azért húztam alá bármit is e négy bekezdésben az oldal tetején, mert azok szerkesztői módosításokat fognak kapni, amikor 1851-ben újranyomtatják az Ellen G. White keresztény tapasztalatainak és nézeteinek vázlatát című műben.

Rendben. A „The Lord showed me” meg fog változni; a „by his hand” meg fog változni; a „that no part of it should be altered” meg fog változni.

Azután a következő félkövér szedésű bekezdésben [a negyedik bekezdésben] az oldalon ez áll,

—„Az Úr megmutatta nekem, hogy az idő 1844 óta nem volt próba, és az idő többé soha nem is lesz próba.”—

„Az Úr megmutatta nekem”, ez meg lesz változtatva. A következő évben, az Ellen G. White: A keresztény tapasztalat és nézetek vázlatát című műben, ezt az egymondatos bekezdést fogják venni, és össze fogják vonni az előző bekezdéssel. Egyetlen bekezdéssé fogják alakítani.

Ám ha egy szó vagy szavak félkövéren vannak szedve, akkor bizonyos egyéb szedésbeli változtatások is lesznek; és adok egy példát arra, hogy mire gondolok.

És a harmadik bekezdésben ezt mondja,

—„Akkor a —napi’ kifejezéssel kapcsolatban azt láttam, hogy az —áldozat’ szót emberi bölcsesség toldotta be, és nem tartozik a szöveghez; továbbá hogy az Úr a helyes értelmezését azoknak adta meg, akik az ítélet órájáról szóló kiáltást hirdették. Amikor egység volt, 1844 előtt, csaknem mindenki egyetértett a —napi’ helyes értelmezésében; de 1844 óta, a zűrzavarban, más nézeteket fogadtak el, és sötétség és zűrzavar követte azt.” —

Aztán az oldalon a következő, félkövérrel szedett bekezdés [a negyedik bekezdés] így szól,

„Az Úr megmutatta nekem, hogy 1844 óta az idő nem volt próba, és hogy az idő soha többé nem lesz próba.”—

„Az Úr megmutatta nekem”, az meg fog változni.

Amit a következő évben az Ellen G. White A keresztény tapasztalat és nézetek vázlata című művében tenni fognak, az az, hogy azt az egymondatos bekezdést össze fogják vonni az előző bekezdéssel. Egyetlen bekezdéssé fogják alakítani.

És „Az Úr megmutatta nekem” kifejezést erre fogják változtatni: „Nekem is megmutattatott.” Rendben? Ezt a két bekezdést egy bekezdéssé fogják összevonni, és 1851-ben erre fogják változtatni: „Nekem is megmutattatott.”

—„Akkor némelyekre irányították figyelmemet, akik abban a nagy tévedésben vannak, hogy a szenteknek még el kell menniük a régi Jeruzsálembe stb., mielőtt az Úr eljön. Az ilyen nézet arra alkalmas, hogy a figyelmet és az érdeklődést elvonja Isten jelenvaló munkájáról, a harmadik angyal üzenete alatt; mert ha nekünk Jeruzsálembe kell mennünk, akkor gondolataink természetes módon ott lesznek, és eszközeinket más céloktól visszatartjuk, hogy a szenteket Jeruzsálembe juttassuk. Láttam, hogy annak oka, amiért megengedték nekik, hogy ebbe a nagy tévedésbe essenek, az, hogy nem vallották meg és nem hagyták el tévedéseiket, amelyekben az elmúlt évek során voltak.” Review and Herald, 1850. november 1.

Ám amikor az Early Writingshoz érnek, tudják, mit tesznek? Elhagyják az „I was also shown” kifejezést, holott az Early Writingsban ez az egy bekezdés így szól: „When union existed before 1844, nearly all were united on the correct view of the —Daily,’ but since 1844, in the confusion, other views have been embraced, and darkness and confusion has followed.” Elhagyták az „I was also shown” kifejezést, és a következő mondat ez: „time had not been a test since 1844.” Hirtelen már nem tudja az ember, hogy ez a gondolat arról, miszerint az idő 1844 óta nem volt próba, azok közé a dolgok közé tartozik, amelyeket neki kifejezetten megmutattak. Azt hiszi, hogy ez annak a világosságnak volt a része, amelyet a Dailyről kapott, s amely szerint a hamis nézet zavart idézett elő.

Az nem az eredeti. Az eredeti nálad van. Nézz utána.

A következő lépés (második lépés) — 1851 Ellen G. White keresztény tapasztalatának és nézeteinek vázlata

Ez alatt található Ellen G. White Keresztény tapasztalatának és nézeteinek vázlata, amely 1851-ben jelent meg; továbbá megtalálhatók azoknak a bekövetkezett változásoknak a részletezései, és van közöttük egy igen-igen jelentős változás.

Szeptember 23-án az Úr megmutatta [korábban: „mutatta”] nekem, hogy másodszor is kinyújtotta kezét, hogy visszaszerezze népének maradványát, és hogy a gyűjtés idején az erőfeszítéseket meg kell kettőzni. A szétszórás idején Izráel megveretett és széttépetett; most azonban, a gyűjtés idején Isten meggyógyítja és bekötözi népét. A szétszórás idején az igazság terjesztésére tett

erőfeszítéseknek csupán csekély hatásuk volt, alig értek el valamit vagy semmit; de a gyűjtés idején, amikor Isten kinyújtotta kezét, hogy összegyűjtse népét, az igazság terjesztésére tett erőfeszítések el fogják érni rendelt céljukat. Mindnyájan legyenek egyek és buzgók a munkában. Láttam, hogy helytelen, ha bárki a szétszórásra hivatkozik mint olyan példára, amelynek most, a gyűjtés idején bennünket kellene irányítania; mert ha Isten most nem tenne többet értünk, mint akkor tett, Izráel soha nem gyűjtetnék össze. [Eltávolítva: Éppen annyira szükséges, hogy az igazság egy lapban kiadassék, mint hogy prédikáltassék.] [Bekezdések összevonva] Láttam [korábban: „az Úr megmutatta nekem”], hogy az 1843-as táblázatot az Úr keze irányította [korábban: „az Ő keze által”], és hogy azon nem szabad változtatni [korábban: „annak egyetlen részét sem szabad megváltoztatni”]; hogy a számok olyanok voltak, amilyeneknek Ő akarta őket. Hogy keze fölött volt, és elrejtett egy hibát némely számokban, úgyhogy senki sem láthatta azt, amíg az Ő keze el nem vététt.

„Akkor a —mindennapi’-val kapcsolatban azt láttam, hogy az —áldozat’ szót emberi bölcsesség illesztette be, és az nem tartozik a szöveghez; továbbá hogy az Úr azoknak adta meg annak helyes értelmezését, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették. Amikor egység uralkodott, 1844 előtt, csaknem mindenki egyetértett a —mindennapi’ helyes értelmezésében; de 1844 óta, a zűrzavarban, más nézeteket fogadtak el, és sötétség meg zavar követte azokat. [Bekezdések összevonva] Azt is láttam [Korábban: „az Úr megmutatta nekem”], hogy az idő 1844 óta nem volt próba, és hogy az idő többé soha nem lesz próba.]” A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 61–62.

Az idő nincs kapcsolatban a harmadik angyal üzenetével

Ellen White-nak volt egy másik látomása is, mint az a látomás, amely végül a Korai írásokban jelenik meg. Több látomása volt; de volt egy látomása, amelyben mondtak neki valamit; egy bekezdést mondtak neki, és ő azt lejegyezte.

„Az Úr megmutatta nekem, hogy a harmadik angyal üzenetének mennie kell, és hirdettetnie kell az Úr szétszórt gyermekei előtt, és hogy azt nem szabad időhöz kötni; mert az idő soha többé nem lesz próba. Láttam, hogy némelyek hamis izgalomba estek az idő hirdetéséből fakadóan; hogy a harmadik angyal üzenete erősebb annál, mint amit az idő adhat. Láttam, hogy ez az üzenet megállhat a maga alapzatán, és nincs szüksége időre, hogy az megerősítse, hanem hatalmas erővel fog előrehaladni, elvégzi munkáját, és igazságban rövidre lesz szabva.” A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 48.

Miről beszél ott? Arról, hogy a Harmadik Angyal Üzenetét többé soha ne kapcsoljuk össze ismét idővel, ugye?

Ámen? Velem vagytok?

Hol találja ezt? Hol helyezkedik el?

A HALLGATÓSÁG RÉSZÉRŐL: (Nincs válasz.)

A HALLGATÓSÁG KÖRÉBŐL: Vázlat a keresztyén tapasztalatról és nézetekről.

Ellen G. White keresztény tapasztalatainak és nézeteinek vázlata, 48. oldal, 48. oldal.

Rendben. Hol találjuk azt az általunk tárgyalt szakaszt, amely a Review and Herald 1850. novemberi számából származik; hol helyezkedik el ez az Ellen G. White keresztény tapasztalatának és látomásainak vázlata című műben? Nos, ha visszalapoznak a jegyzeteikben, megtalálják azt Ellen G. White keresztény tapasztalatának és látomásainak vázlata című művének 61. és 62. oldalán.

Van egy látomás A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White című műben, amely a 48. oldalon van feljegyezve; azután van az a látomás, amely végül az Early Writings 61. és 62. oldalán fog megjelenni. Ezeket 13 vagy 14 oldal választja el egymástól, igaz?

És mit fognak tenni, amikor a Korai írásokhoz érnek? Ki fogják emelni ezt a bekezdést a 48. oldalról, és közvetlenül ama kijelentése után fogják beilleszteni, hogy az idő többé nem próba. Két látomást fognak egybeilleszteni.

Érted, mire gondolok?

FÉRFI A HALLGATÓSÁGBAN: Igen.

Érted, mire gondolok?

A hallgatóságban megszólított egyén: (Megerősítés.)

Rendben, mert Ön az, akinél kevesebb megerősítést látok.

Az utolsó lépés (harmadik lépés) — 1882 Korai írások

Rendben. Most visszatértem az ön jegyzeteinek 6. oldalához; és most ismét a Korai írások van ön előtt.

„Szeptember 23. . . . Láttam, hogy az 1843-as táblázatot az Úr keze irányította, és hogy azon nem szabad változtatni; hogy a számok úgy voltak, amint Ő akarta; hogy az Ő keze rajta volt, és elrejtett egy tévedést némely számokban, úgyhogy senki sem láthatta azt, míg az Ő keze el nem távolított.

„Azután a „mindennapival” kapcsolatban láttam (Dániel 8:12), hogy az „áldozat” szót emberi bölcsesség toldotta be, és az nem tartozik a szöveghez, továbbá hogy az Úr a helyes értelmezést azoknak adta, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették. Amikor egység volt, 1844 előtt, csaknem mindenki egyetértett a „mindennapi” helyes értelmezésében; de az 1844 óta tartó zűrzavarban más nézeteket fogadtak el, és sötétség meg zavar támadt nyomukban. Az idő 1844 óta nem volt próbakő, és soha többé nem is lesz az.”

„Az Úr megmutatta nekem, hogy a harmadik angyal üzenetének el kell mennie, és hirdettetnie kell az Úr szétszórt gyermekei között, de nem szabad időhöz kötni. Láttam, hogy némelyek hamis izgalomba estek, amely az idő prédikálásából fakadt; de a harmadik angyal üzenete erősebb annál, mint amit az idő adhat. Láttam, hogy ez az üzenet megállhat a maga alapján, és nincs szüksége időre, hogy az megerősítse; és hogy hatalmas erővel fog előrehaladni, elvégzi munkáját, és az igazságban rövidebbre lesz szabva.”

„Ekkor figyelmemet némelyekre irányították, akik abban a súlyos tévedésben vannak, hogy azt hiszik, kötelességük az Ó-Jeruzsálembe menni . . .” Early Writings, 74–76.

És az oka annak, hogy ez félkövérrel van szedve, az, hogy ez az a bekezdés itt, ahol ez áll: „...Amikor egység uralkodott, 1844 előtt, csaknem mindenki egységben volt a „naponkénti” helyes értelmezésében; de az 1844 óta tartó zűrzavarban más nézeteket fogadtak el, és sötétség és zavar követte azokat. Az idő 1844 óta nem volt próba, és többé soha nem is lesz próba.” emlékezned kell arra, hogy eredetileg e látomás első feljegyzésében ezt mondta: „Megmutattattam nekem, hogy az idő 1844 óta nem volt próba”, és ez egy másik bekezdés volt. Gondosan ügyelt arra, hogy különbség legyen aközött, amit a Naponkéntiről mutattak neki, és aközött, amit arról mutattak neki, hogy az idő próba-e; továbbá hogy a következő bekezdés, amely arról szól, hogy a Harmadik Angyal Üzenetével ne kapcsoljanak össze semmiféle időt, nem volt benne az eredeti látomásban. Ez a Life Sketches 48. oldalán volt, nem a 61. és 62. oldalon.

Ám amikor 1882-ben az Early Writingshoz érnek, egybeszerkesztik azokat; ezért amikor az 1930-as évekhez érnek, és az adventizmusban mély sötétségbe térnek, Willie White azt mondja, hogy amikor a mindennapit tanulmányozzátok, azt az idő összefüggésében kell tanulmányoznotok — „Sajnálom, Willie, a te felelősséged az volt, hogy a Prófétaság Lelkének pontos történeti feljegyzését add. Neked kellett volna annak lenned, aki megvédte a Prófétaság Lelkét. És az Early Writings 75. oldalának bemutatásában figyelmen kívül hagytad az eredeti forrásokat, és azok az eredeti források azt mondják, hogy amikor átvetted azt az érvet, miszerint a mindennapit az idő összefüggésében kell tekinteni az Early Writings 74. oldalán, az teljességgel valótlan.” — Ez valótlan! Ezt nem támasztja alá a Prófétaság Lelkében található feljegyzés. Ezt nem támasztja alá annak az időszaknak a történelme sem.

Rendben. Az 1. pont: White testvérnő azt mondja, hogy a „Naponta”-ról létezik helyes nézet, in Early Writings, 74. Az elsődleges érv, amelyet később a történelem folyamán erőltettek, az, hogy amikor az Early Writings, 74 azon szakaszát tanulmányozzuk, azt az időmegállapítás összefüggésébe kell helyeznünk. Ez az érv hamis; nem érvényes!

Tehát most csupán annál az álláspontonál maradunk, hogy a mindennapiról van egy helyes nézet. Rendben? De ebből a bekezdésből még egy további gondolatot is szemügyre fogunk venni.

Ez így szól: „Szeptember 23-án az Úr megmutatta nekem . . .” Szeptember 23-án mikor? 1850-ben: „1850. szeptember 23-án az Úr megmutatta nekem.”

Mit mutatott meg neki?

Nos, az egyik dolog, amelyet megmutatott neki, az volt, hogy 1844 óta a Napi-ra vonatkozó más nézeteket is elfogadtak.

„1850. szeptember 23-án az Úr megmutatta nekem . . . Amikor egység uralkodott, 1844 előtt, csaknem mindenki egyesült a „naponta tartó” helyes értelmezésében; de 1844 óta, a zűrzavarban, más nézeteket fogadtak el, és sötétség valamint zavar következett. The Review and Herald, 1850. november.”

1850 március A „mindennapi” a földi szentély

Tehát a 6. oldal alján található egy bekezdés, amely az 1850. márciusi Review and Heraldból származik, és David Arnold cikke.

„Ő [Dániel] ugyanazt az elnyomó hatalmat is látja — amint felemelkedik a fejedelmek Fejedelme ellen; ily módon véget vetve mindazon mindennapi áldozatok törvényes voltának, amelyeket a Sínain rendelték el, hogy naponta megtartassanak mindaddig, míg el nem jön a Mag. Itt Krisztust, a valóságot, vagyis a nagy előképi-ellenképi áldozatot a római katonák ölték meg. Így Róma által — elvételét a mindennapi áldozat, és szentélyének helye ledöntetett Titus, egy római hadvezér által, amikor elpusztította Jeruzsálem városát és Isten templomát, amely magában foglalta — a szentélyt. Itt kezdődött Krisztus prófétai kijelentésének beteljesedése. És fegyver élére hullanak, és fogságba hurcoltatnak minden nemzet közé, és Jeruzsálemet pogányok tapodják, MÍG BE NEM TELJESEDNEK A POGÁNYOK IDEJEI.’ Lukács 21:24.” David Arnold, Review and Herald, 1850. március, 1. kötet, 8. szám.

Ebben a cikkben David Arnold azt tanítja, hogy Dániel könyvében a „mindennapi” a jeruzsálemi zsidó szentélyt jelképezi, amelyet a pogány Róma Kr. u. 70-ben eltávolított.

1850. szeptember A „mindennapi” Krisztus szentélybeli szolgálata

Majd 1850 szeptemberében, ugyanabban az évben — és mellékesen, ki a Review and Herald szerkesztője 1850-ben? A neve James White.

James White tehát 1850 szeptemberében közölte Crosier egy cikkét, amely azt tanítja, hogy a „Daily” Krisztusnak a szentélyben végzett szolgálatát jelképezi.

Nos, James White ezt nem közvetlenül tanítja, de az emberek levonják belőle a következtetést, és azt mondják, hogy ezt tanítja. És miért mondom ezt? Az ő indoka miatt mondom ezt: 1850 szeptemberében White testvérnő azt mondja, hogy 1844 óta a mindennapi áldozattal kapcsolatos más nézeteket sötétségben fogadtak el, és zűrzavar követte azokat.

Ez a két nézet [Arnoldé és Crosieré] nem az úttörők azon nézete, hogy a mindennapi a pogányság.

A 7. oldalon pedig ott van Crosier cikkének az a két bekezdése, ahol arra következtet, hogy a „Daily” Krisztusnak a szentélyben végzett szolgálata.

„—És az ő szentélyének helye levettetett;” Dániel 8:11. E levettetés a római hatalom napjaiban és annak eszköze által történt; ezért e szöveg szenthelye nem a Föld volt, sem nem Palesztina, mert az előbbi a bűnesetkor vettetett le, több mint 4 000 évvel, az utóbbi pedig a fogság idején, több mint 700 évvel e szakasz eseménye előtt, és egyik sem római közreműködés által.

„A levettetett szentély az Övé, aki ellen Róma felfuvalkodott, s aki a sereg Fejedelme volt, Jézus Krisztus; és Pál azt tanítja, hogy az Ő szentélye a mennyben van. Ismét, Dániel 11:30–31: —Mert Kittim hajói jönnek ellene; ezért megszomorodik, visszatér, és felindul a szent szövetség (a keresztyénség) ellen (hogy azt megfenyítse); így cselekszik majd: visszatér, és egyetértésre jut azokkal (papokkal és püspökökkel), akik elhagyják a szent szövetséget. És

seregek (polgári és vallási hatalmak) állnak az ő oldalán, és azok (Róma és azok, akik elhagyják a szent szövetséget) megfertőztetik az erősség szentélyét.’ Mi volt ez, amit Rómának és a keresztyénség apostolainak együttesen meg kellett fertőztetniük? Ez a szövetség a —szent szövetség’ ellen jött létre, és ennek a szövetségnek a szentélyét fertőztették meg; amit ugyanúgy megtehettek, miként Isten nevét is megfertőztethették; Jeremiás 34:16; Ezékiel 20; Malakiás 1:7. Ez ugyanaz volt, mint az Ő nevének meggyalázása vagy káromlása. Ebben az értelemben ez a —politikai-vallási’ fenevad fertőztette meg a szentélyt (Jelenések 13:6), és vetette le azt mennyei helyéről (Zsoltárok 102:19; Jeremiás 17:12; Héberék 8:1–2), amikor Rómát nevezték a szent városnak (Jelenések 21:2), és ott beiktatták a pápát ezekkel a címekkel: —az Úr Isten, a Pápa’, —Szentatya’, —az Egyház Feje’ stb.; és ott, a hamisított —Isten templomában’, azt vallja magáról, hogy azt teszi, amit Jézus ténylegesen végez az Ő szentélyében; 2 Thesszalonika 2:1–8. A szentélyt lábbal taposták (Dániel 8:13), ugyanúgy, ahogyan az Isten Fiát is. (Héberék 10:29.)” O. R. L. Crosier, —A szentély’, Review and Herald, 1850. szeptember.

James White logikája

Miért nyomtatta volna ki James White ezt a cikket, ha jobban tudta? Ennek oka az Ön jegyzeteiben található „James White logikája”.

A Csalódás után elsőként nyomtatásban megjelent mű címe A Word to the Little Flock, és e kiadvány három szerzője James és Ellen White, valamint Joseph Bates volt. Az 1844. október 22. után elsőként e személyek által kinyomtatott írás, akik tovább haladtak az ösvényen, ez a cikk volt; és ebben a cikkben White testvérnő helyesli Crosier nézetét — nem a mindennapi áldozatra vonatkozó nézetét, hanem azt a felfogását, hogy Krisztus a szenthelyről a szentek szentjébe lépett át.

Figyeljék meg, ez White testvérnő. Ezért volt James White hajlandó kinyomtatni Crosier cikkét; ezt mondja:

„Hiszem, hogy a szentély, amelynek a 2300 nap végén meg kell tisztíttatnia, az Új Jeruzsálem temploma, amelynek Krisztus szolgálja.” — ez Ellen White — „Az Úr több mint egy évvel ezelőtt látomásban megmutatta nekem, hogy Crosier testvérnő igazi világossága volt a szentély megtisztításáról stb.; és hogy az volt az Ő akarata, hogy C. testvér írja le azt a nézetet, amelyet nekünk a Day-Star, Extra, 1846. február 7-i számában adott. Teljes mértékben felhatalmazva érzem magamat az Úrtól arra, hogy azt az Extra számot minden szentnek ajánljam.

„Imádkozom, hogy e sorok áldásul szolgáljanak számodra és mindazon kedves gyermekek számára, akik olvassák majd őket.” A Word to the Little Flock, 1847. május 12.

Így hát egyesek még mind a mai napig, az adventizmus egyes modern történészei közül, ezt mondják: „Nézzék csak. Ellen White teljes, feltétel nélküli jóváhagyását adja Crosier cikkére; és ezért annak, amit Crosier a mindennapiról mint Krisztus szentélybeli szolgálatáról mondott, igaznak kell lennie.” Amikor pedig ezt mondják, félreértelmezik a történelmet; mert Crosier cikke nyolc szakaszból állt, és az adventisták kezdettől fogva megértették, hogy e szakaszok közül négy teljes sötétség volt, és ezeket az adventizmusban soha, de soha, de soha nem nyomtatták újra.

Példaként említve: egyik álláspontja abban a cikkben az volt, hogy amikor Jézus visszatér, ezer évnyi béke következik. Az adventisták ezt nem hiszik, és soha nem is hitték. Ez az értelmezés olyan értelmezés, amelyet William Miller elutasított, s amely éppen William Millert helyezte a helyes útra az igazság megértésében. Ez a tanítás azok közé a tanítások közé tartozik, amelyek közvetlenül ellentétesek a millerita felfogással.

Amikor tehát Crosier előáll ezzel a nyolcrészes cikkel, azonnal tudják, hogy e részek közül négy nem újraközölhető.

James White azonban kinyomtatja azt a részt, ahol Crosier arra következtet, hogy a „Daily” Krisztus szentélybeli szolgálata; de ő csak azt a négy részt fogja újranyomtatni. A másik négyet nem fogja újranyomtatni. Ahhoz azonban, hogy James White újranyomtassa Crosier négy részét, két számban kell közölnie azt. 1850 szeptemberében kétszer kellett kinyomtatnia.

Nem volt elegendő hely az 1850. szeptemberi Review and Herald számában, ezért 1850 szeptemberében két Review and Heraldot nyomtatott ki, hogy Crosier Krisztusnak a szenthelyről a szentek szentjébe való áthelyeződéséről szóló teljes cikkét közölhesse.

Most pedig Gerard Damsteegt szavaiból észrevehetjük, hogy azt a történeti értékelést adja, miszerint az adventisták mindig is tudták, hogy Crosier cikkeinek voltak olyan részei, amelyek helytelenek voltak, és amelyeket nem lehetett újranyomni.

„Ő [Ellen Harmon] ezt mondta: —Az Úr több mint egy évvel ezelőtt látomásban megmutatta nekem, hogy Crosier testvérnek igaz világossága volt a szentély megtisztításáról stb.; és hogy az volt az Ő akarata, hogy C. testvér írja le azt a nézetet, amelyet a Day Star Extra 1846. február 7-i számában adott elénk. Teljes mértékben fel vagyok hatalmazva az Úrtól arra, hogy ezt az Extrát minden szentnek ajánljam” (Levél. E. G. White Curtisnak, Word to the Little Flock, 12). A hetednapi adventisták ezt a kijelentést rendszerint úgy értelmezték, hogy Crosier előadásai nem voltak ugyan mentesek a tévedésektől, de fő tipológiai érvelése helyes volt. A cikk újranyomásai elhagyták azokat a részeket, amelyeket pontatlannak tartottak.” P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, 125.

Soha nem nyomtathatta újra teljes dokumentumát.

Most pedig, a következő oldalon W. A. Spicer ugyanezt tanúsítja: mindig tudták, hogy Crosier cikkeiben tévedés volt, és azt a négy szakaszt soha nem nyomtatták újra.

Szomorú kimondani, de a fiatal Crosier csak igen rövid ideig járt a szombat igazságának világosságában. Később megtagadta a szentélyről szóló tanítást, amelynek megalapozásában maga is részt vett. Úttörő testvéreink korai lapjaikban többször is újraközölték a szentélyről szóló kifejtését, teljes dokumentumát azonban sohasem tudták újranyomtatni. Abban ugyanis a szentélyről szóló magyarázathoz hozzáfűzött bizonyos elképzeléseket az eljövendő korról: egy időleges millenniumot, dicsőséges korszakkal e földön a második advent idején. Ezeket testvéreink mindig elhagyták. Az eljövendő korról szóló efféle tanítások akkoriban mindenfelé el voltak terjedve. Ez a tan sohasem illett bele a határozott adventüzenetbe; és kétségtelen, hogy a tévelygésnek ez a kovása is hozzájárult ahhoz, hogy a fiatalabb férfiak eltávolodjanak a szombat

és a szentély igazságaitól. Hamarosan korai mozgalmunk keserű ellenfelévé vált.” W. A. Spicer, Review and Herald, 1939. december 14.

A lényeg az, hogy ma vannak olyanok, akik White testvérnő jóváhagyására hivatkoznak Crosier cikkével kapcsolatban az A Word to the Little Flock című műben; ilyenek például Heidi Heikes, illetve Heidi Heikes a „naponta való”-ról szóló oktalan könyvével, amely szerint az Krisztusnak a szentélyben végzett szolgálata. Ez az egyik érve.

Azok, akik ezt teszik, figyelmen kívül hagyják a történelmi tényeket. Soha nem is tudták volna újryomtatni Crosier összes cikkét. És azt állítani, hogy Ellen White jóváhagyása az A Word to the Little Flock című műben Crosier álláspontjának általános érvényű jóváhagyása, annyit jelent, mint azt állítani, hogy az adventisták hiszik, hogy ezeréves béke fog bekövetkezni. Ez balga érvelés.

Ez a történelem meghamisítása, és azt a célt szolgálja, hogy megtévessze az embereket, valamint zavart és sötétséget idézzon elő.

Tehát van két történészük: Spicer, aki már elhunyt, és Damsteegt, aki még él; de biztosíthatom önöket, hogy sem Spicer, sem Damsteegt, egyikük sem értene egyet velem abban, amit előadok. Rendben, nem értenének egyet. Tehát két egymással ellentétes álláspontot képviselő történészük van, akik egyetértenek azzal, amit mondok önöknek. Semmiféle igazolás nincs arra, hogy Ellen White Crosier cikkének jóváhagyását úgy értelmezzük, mintha annak minden része tökéletes lett volna.

The Advent Review—1. kötet, Auburn, New York állam, 3. szám

Az Advent Review — 1. kötet, Auburn, New York, 4. szám

Az Advent Review — 1. kötet, Auburn, New York, különszám

Amikor James White 1850 szeptemberében megkezdte Crosier cikkének közlését a The Review and Herald hasábjain, az az 1. kötet 3. száma volt.

Ám nem tudta mindezt elhelyezni az 1. kötet 3. számában; ezért a cikket A Review and Herald 1. kötetének 4. számában fejezte be. És mikor tette ezt? 1850 szeptemberében.

Nos, mi történt 1850 szeptemberében? White testvérnőnek látomása volt, amely ezt mondja: „1850. szeptember 23-án az Úr megmutatta nekem . . . Amikor egység uralkodott, 1844 előtt, csaknem mindenki egyesült a »naponkénti« helyes értelmezésében; de 1844 óta, a zűrzavarban, más nézeteket fogadtak el, és sötétség és zűrzavar követte azt. The Review and Herald, 1850. november.”

Ki volt a férje? Ő volt a The Review and Herald szerkesztője.

Mit tett tehát, amikor a felesége ezt mondta: „Tudod, mit mondott nekem éppen az Úr, James? Azt mondta nekem, hogy nem lett volna szabad bevezetnünk a mindennapi áldozatra vonatkozó olyan nézeteket, amelyek ellentmondanak az úttörők azon felfogásának, hogy a mindennapi áldozat a pogányság, mert ez sötétséget és zűrzavart hoz.”

Mit tett tehát James White? 1850 szeptemberében újabb Review and Heraldot nyomtatott ki, egy hónap alatt hármat. Ezt 1. kötet, különkiadásnak nevezik.

És mit tett? Újraközölte Crosier cikkét, és eltávolította mindazt, amit Crosier a mindennapi áldozatról mondott!

Testvéreim, ez történelmi bizonyíték arra, hogy James és Ellen White megértették: Crosiernek a „Daily”-ről vallott nézete téves volt, és sötétséget meg zűrzavart hozott.

És mi volt Crosier nézete a „Naponta” kérdésében? Az, hogy az Krisztus szolgálata volt a szentélyben.

Ezért az Early Writings 74. oldalán, amikor ezt mondja: „Szeptember 23-án az Úr megmutatta nekem, hogy a milleriták helyesen értették a Daily-t”, a történelmi bizonyítékok szerint a milleriták úgy értették—

Most pedig, Testvérek, Fivérek és Nővérek, ne tévesszék szem elől ezt a tényt: Mi ez? 1850 szeptemberében White testvérnő azt a kijelentést kapta, hogy 1844 óta a Naponta felől más nézeteket is elfogadtak; 1850 májusában Arnold a Napontát mint a zsidó szentélyt mutatja be; 1850 szeptemberében megjelenik Crosier cikkének 1. része a 2-ből, beleértve a Naponta mint Krisztusnak a szentélyben végzett szolgálatára vonatkozó bemutatását; 1850 szeptemberében megjelenik Crosier cikkének 2. része a 2-ből; 1850 szeptemberében újranyomják Crosier cikkét, de a Napontára vonatkozó nézetét eltávolítják? Mi történik?

Látjuk, hogy ugyanabban az évben készült ez az 1850-es ábra, és mit mond ez az ábra a Naponkéntiről? „A pogány uralom, avagy a NAPONKÉNTI elvétele. Dán. 11:31 508.”

Ellen White tudta, mi volt azoknak az „Ítélet órája” kiáltást hirdetőknél az álláspontja a „Daily”-vel kapcsolatban. Amikor azt mondja, hogy helyes nézetük volt, tudta, hogy a helyes nézet az volt, hogy az a pogány uralom elvételét jelképezte; a „Daily” a pogányságot képviselte.

És ebben az évben, 1850-ben, a történelmi feljegyzések bizonyítják, hogy ő is, valamint a férje is elutasította azt a tanítást, miszerint a „Daily” Krisztus szentélybeli szolgálatát jelképezi; azt a tanítást, amelyet a Hetednapi Adventista Egyház Biblikus Kutatóintézete vall. Ez az a tanítás, amelyet az önfenntartó szolgálatok, mint például a Heartland és a Steps to Life támogatnak. Ez az a tanítás, amely sötétséget és zűrzavart hoz.

Most figyeljük meg ezt az 1850-es táblázattal kapcsolatban. Ez 1850 novemberében történt. Ez ugyanaz a hónap, amikor megkapta azt a látomást, amelyet feljegyez, s amely végül az 1851-es fejlődésen megy keresztül, majd 1882-ben a Korai írásokban jelenik meg, ebben a hónapban, éppen ebben a hónapban, 1850 novemberében. Ezt mondja:

„Hétfőn visszatértünk Dorchesterbe, ahol szeretett Nichols testvérünk és családja lakik.”—

Egészen itt fenn [az 1850-es táblázat jobb felső sarkára utalva]: „Published by Otis Nichols, Dorchester, Massachusetts.” Rendben? Erről beszél, ugye? Látják ezt, ezt a táblázatot?

—„Az éjszaka folyamán Isten egy igen érdekes látomást adott nekem, amelynek legnagyobb részét az írásban fogjátok látni. Isten megmutatta nekem egy táblázat kiadásának szükségességét. Láttam, hogy erre szükség van, és hogy a táblákra világosan feljegyzett igazság sokat fog eredményezni, és lelkeket fog arra indítani, hogy eljussanak az igazság ismeretére.” Manuscript Releases, 15. szám, 210. o., 1850. november

Látomása volt Nichols házában, Dorchesterben — mindez ezen a Táblán van —, ezt mondva: „Készítenetek kell egy táblát.”

És mit mond a táblázatról? Hogyan írja le azt?

Menj Habakuk 2-höz: „Láttam annak szükségét, hogy kiadjunk egy táblázatot,” és mit tenne az? Szükség volt rá, „hogy az igazság világosan legyen feltüntetve a táblákon.” Habakuk 2, 2. verse ezt mondja: „Az Úr pedig felele nékem, és monda: Írd fel a látomást, és tedd világossá táblákra, . . . .” Azt mondja, hogy ez az 1850-es Otis Nichols-féle táblázat, amelyet a Massachusetts állambeli Dorchesterben nyomtattak, Habakuk prófécijának beteljesedése, éppen úgy, ahogyan A nagy küzdelemben azt mondja, hogy az 1843-as táblázat Habakuk prófécijának beteljesedése.

Rendben, látják ezt? Látják, mikor kapta ezt a látomást? Ugyanabban az időben, amikor ez történt: „Szeptember 23-án az Úr megmutatta nekem . . . . hogy a „mindennapi”-ról mint Krisztus szentélybeli szolgálatáról szóló tanítás sötétséget és zavart hoz”, és a férje azonnal újranyomtatta a cikket, és eltávolította azt a két bekezdést. Az adventizmusban soha többé nem nyomtatták újra egészen 1931-ig, amikor Willie White újra kiadta; és amikor ezt megtette, magában a kiadott füzetben hamis tanúbizonyság is volt. Ez bizonyítható.

Most pedig szeretnék felolvasni nektek itt valamit, egy hosszabb idézetet, erről ugyanerről az időszakról. Ez 1850. november 27-ről való.

Egy ideje elmulasztottam írni nektek. Most megadom ennek okait. Először is, hetekig nem volt időm írni azután, hogy megkaptam Arabella testvérnő kedves és örömmel fogadott levelét, különben eleget tettem volna kérésének, hogy két héten belül válaszoljak rá. Nagyon tetszett a levél. Mindnyájan érdeklődéssel olvastuk a levelet, és reméljük, hogy késedelmem nem fog megakadályozni benneteket abban, hogy erre válaszoljatok, mielőtt elolvassátok; én pedig legközelebb nem várok majd ilyen sokáig.

Jakab és az én egészségem most meglehetősen jó. Otthonunk Párizsban van, Andrews testvérnél, a postahivataltól és a nyomdától csupán néhány lépésnyire. Egy rövid ideig itt fogunk maradni. Ez igen jóságos család, ám meglehetősen szegény. Mindaz, amijük van, számunkra is készséggel rendelkezésre áll. Nem tartjuk helyesnek, hogy itt-tartózkodásunk alatt bármiféle terhet jelentsünk számukra. Nagyon szeretnék látni mindnyájatokat, valamint kedves Gorham nőtestvért is.

Topshamban tartott összejeövetelünk nagy érdeklődésre tartott számot. Huszonnyolcan voltak jelen; mindannyian részt vettek az összejeövetelen.

Vasárnap Isten hatalma úgy szállt ránk, mint a sebesen zúgó, hatalmas szél. Mindnyájan talpra álltak, és fennszóval dicsérték Istent; olyan volt ez, mint amikor lerakták az Isten háza alapját. A

sírás hangját nem lehetett megkülönböztetni az ujjongás hangjától. Diadalmas idő volt; mindenki megerősödött és felüdült. Ilyen hatalmas alkalmat még soha nem tapasztaltam azelőtt.

Következő konferenciánk Fairhavenben volt. Bates testvér és felesége jelen voltak. Igen jó összejövetel volt. Amikor visszatértünk Nichols testvérhez, az Úr látomást adott nekem, és megmutatta, hogy az igazságot táblákon világosan kell feltüntetni, és ez sokakat arra fog indítani, hogy az igazság mellett döntsenek a három angyal üzenetei által, miközben a két korábbi táblákon világosan van feltüntetve.”

Ez itt lent található, [az 1850-es Ábra alsó bal sarkára mutatva]. Rendben? Azok ezen az Ábrán vannak, amiről ő beszél.

— „Azt is láttam, hogy éppoly szükséges a lap kiadása, mint a hírnököknek elmenniük; mert a hírnököknek szükségük van egy lapra, amelyet magukkal vihetnek, amely a jelenvaló igazságot tartalmazza, hogy azok kezébe adják, akik hallgatják őket, s így az igazság nem halványulna el az elméből; és hogy a lap eljutna oda is, ahová a hírnökök nem juthatnak el. Más dolgokat is láttam, amelyek meg fognak jelenni a lapban.

Hogyan vagytok mindnyájan? Törekedtek-e mindnyájan az örök életre? Nagyon-nagyon szeretnék látni benneteket, és úgy gondolom, nemsokára meg is teszem. Most az előkészület ideje van, és remélem, hogy mindnyájan bizonyos munkát végzünk az örökkévalóságra nézve. Az idő nagyon rövidnek tűnik, és amit teszünk, azt gyorsan kell tennünk.

„November 20-án, egy héttel ezelőtt, Henry Nichols testvér és jómagam Topshamba mentünk. Éppen a csütörtöki [nov. 21.] ebédasztaltól keltünk fel, amikor Foey testvér egyik gyermeke bejött, és azt mondta, hogy az édesanyjuk eszméletlen. Sietve átkeltünk a folyón egy mérföldnyire, és kedves Foey testvérnőnket haldoklón találtuk. Fájdalmam nagy volt, amikor láttam, hogy nem ismer meg engem. Hosszú ideig nagy gyötrelemben maradt, mígnem három és négy óra között kilehelte lelkét. Férjet és három gyermeket hagyott hátra, hogy gyászolják veszteségüket.

Péntek reggel [nov. 22-én] Henry testvér Párizsba jött, hogy James megborotválja őt, hogy részt vehessen a temetésen. Igen komoly és felemelő időt töltöttünk együtt. Az Úr nem hagyott el bennünket, hanem megengedte, hogy Lelke megnyugodjék rajtunk. Foey testvérnő utolsó napjai határozottan a leglelkiibb és legjobb napjai voltak. Foey testvérnek vigasztalására szolgál, hogy ő keresztényként halt meg. Jól hordozza a terhet. Isten kegyelmet ad neki, hogy elviselje a megpróbáltatást. Ó, mily jó reménységgel bírni Istenben, amely a próba és a nyomorúság minden színterén megtart. Dicsőség Istennek a reménységért, a jó reménységért. Ti pedig, bárki közületek, mit adnátok a reménységetekért?

„Ragaszkodjatok szilárdan a hithez. Legyetek erősek Istenben, és támaszkodjatok az Ő örökkévaló karjára. Az soha nem hagy cserben benneteket, hanem megtart titeket minden nyomorúság közepette. Remélem, hogy mindnyájan egyre erősebbé lesztek az igazságban. Ne inogjatok meg, hanem törjetelek előre az ország felé.”—

Nos hát. Íme, amit szeretném, hogy meglássatok.

„Egy héttel ezelőtt, a múlt szombaton, igen érdekes összejövételünk volt. Hewit testvér Dead Riverből ott volt. Olyan üzenettel jött, amelynek értelmé szerint a gonoszok megsemmisítése és a halottak alvása utálatosság volt egy bezárt ajtón belül, amelyet egy asszony, Jezábel, egy prófétanő hozott be; és ő azt hitte, hogy én vagyok az az asszony, Jezábel.”

Rendben? Hewit testvér azt állítja, hogy Ellen White Jézabel, és három tévtanítást vezetett be.

„—Elmondtuk neki múltbeli tévedéseinek némelyikét, hogy az 1335 nap letelt, valamint számos egyéb tévedését is. Ennek azonban csak igen csekély hatása volt. Sötétsége ránehezedett az összejövételre, és az elhúzódott.”

Most azt szeretném, hogy ezt meglássátok. Van valami mondanivalóm ezzel a bekezdéssel kapcsolatban, amelynek a követésére kérlek benneteket, ha tudjátok.

Ha valaha is dolgod volt azokkal az adventizmuson belül, akik a világ végén újra alkalmazzák az idői próféciákat, akkor tudod, hogy valójában csak három idézetük van, amelyeket használnak — sok idézetet használnak ugyan, de három elsődleges idézetre támaszkodnak. Ez az egyik közülük; mert odamennek, és ezt mondják: „Megmondtuk neki néhány korábbi tévedését”, és azt fogják állítani, hogy amikor ő azt mondja, „hogy az 1335 nap letelt”, akkor ez volt az egyik tévedése. Látod, hogyan lehet ezt a nyelvtani szerkezetet kissé kiforgatni: „Megmondtuk neki néhány korábbi tévedését”? Azt is megmondtuk neki, hogy az 1335 nap letelt; de az időpont-kitűzők azt mondják, hogy megmondtuk neki néhány korábbi tévedését, és ezek közül az egyik az volt, hogy azt tanítod, az 1335 nap letelt, és ez tévedés.” Tehát ezt így is, úgy is ki lehet forgatni.

Amikor először kerültem szemtől szembeni összeütközésbe Eugene Prewittel, Oklahomában voltunk, és ő amellet érvelt, hogy a Millerita történelem nem ismétlődik meg a világ végén, én pedig adtam neki néhány idézetet a Prófétaság Lelkéből.

És ezt mondja: „Jeff, te tudod, hogy Ellen White hanyag író volt.”

És én azt mondtam: „Mit értesz ezen?”

És ehhez az idézethez fordult. Azt mondja, hogy ez az idézet bizonyítja, hogy ő hanyag író; mert tudja, hogy én tudom, hogy az időpont-meghatározók, ha akarják, kiforgathatják ezt az idézetet.

Nos, az a tény, hogy egy olyan hely, mint Washita, olyan befolyással bír, amely azt tanítja hallgatóinak, hogy Ellen White hanyag író, egy dolog; de vajon itt is hanyag író-e?

—„Úgy éreztem, hogy szólnom kell néhány szót. Jézus nevében felálltam, és mintegy öt perc alatt megváltozott az összejövétel. Mindenki ugyanabban a pillanatban érezte ezt. Minden arcon felragyogott a világosság. Isten jelenléte betöltötte a helyet. Hewit testvér térdre rogyott, és sírni, valamint imádkozni kezdett. Látomásban elragadtattam, és sok mindent láttam, amit nem írhatok le. Ennek nagy hatása volt Hewit testvérrre. Beismerte, hogy ez Istentől volt, és megalázta magát a porig. Azóta folyamatosan ír ama összejövétel óta, és most ugyanannál az asztalnál ülve ír, visszavonva mindazokat a tévedéseit, amelyeket hirdetett. Hiszem, hogy Isten felemeli őt, és alkalmas arra, hogy jót tegyen, ha Isten munkálkodik általa.”

Sok szeretettel a kedves Gorham testvérnőnek. Mondd meg neki, hogy legyen erős. Isten vele van, és nem hagyja el őt. Sok szeretettel mindnyájatoknak. Remélem, a gyermekek nem lesznek álmosak, hanem érdeklődni fognak az igazság iránt, és szorgalmasak lesznek abban, hogy elhívásukat és kiválasztásukat bizonyossá tegyék. Írjatok, bizony írjatok, és ne tegyetek úgy, ahogyan én tettem. Szeretlek titeket, mindnyájatokat. Írjatok. Kéziratközlések, 16. kötet, 206–209. Íródott Parisból, Maine államból, 1850. november 27-én.

Testvérek, mi ennek a történelmi összefüggése; hol írja ezt? Ezt 1850-ben írja, Nichols testvér házában.

Ebben az időszakban mit cselekszik az Úr? Azt mutatja meg, hogy az úttörőknek helyes felfogásuk van a „Naponkénti”-ről, és ő ezzel foglalkozik. Azt mondja, hogy Krisztusnak a szentélyben végzett szolgálata a „Naponkénti” hamis nézete.

Ebben a történetben, ebben a legeslegkonkrétabb történetben — nemcsak ebben a konkrét történetben, és nem is csupán ugyanabban az évben, hanem ugyanannak az évnek ugyanabban a hónapjában — látomásokat kap, és tisztázza ezt az igazságot a „szüntelen” úttörői álláspontjáról, mondván, hogy azok, akik az ítéletórájának kiáltását hirdették, helyes nézetet vallottak a „szüntelenről”; és ugyanabban a bekezdésben ezt mondja: „Láttam, hogy az 1843-as tábla az Úr kezének vezetése alatt készült, és nem szabad megváltoztatni, továbbá hogy azok, akik az ítéletórájának kiáltását hirdették, helyes nézetet vallottak a szüntelenről.”

És mit mond a mindennapiról ezen az 1843-as táblázaton? Nos, azt mondja, hogy Kr. u. 508-ban vétetett el; és 1335 évvel később 1843-hoz vezet el, továbbá hogy az 1335 a múltban van.

El tudják képzelni, hogy még abban a hónapban, ugyanabban az évben azt mondta a Dead River-i Hewit testvérnő, hogy az még mindig a jövőben van?

Nos, ezek az időpont-kijelölők, ezek az időpont-kijelölők, és azok az emberek, akik azt hiszik, hogy White testvérnő hanyag író. A történelem ezt nem támasztja alá.

Tehát azt szeretném, ha látnátok, hogy a „Daily”-vel összefüggésben Ellen White még az 1335-öt is megértette.

Ellen White nem pusztán jóváhagyólag helyezte pecsétjét arra a felfogásra, hogy a „mindennapi” a pogányság; megértette, hogy ez indította el az 1335 éves próféciát, amely 1843-ban ért véget, és ezt az álláspontot nyilvánosan is megvédte a Dead River-i Hewit testvérral szemben. Látod ezt?

És ugyanabban a hónapban, amikor ő azt mondja, hogy Krisztusnak a Napi áldozattal kapcsolatos szentélyszolgálata csupán sötétséget és zűrzavart hoz; a férje pedig, válaszul erre a látomásra, eltávolítja ezt a tanítást a Review and Heraldból.

Itt fenn a jegyzeteitekben, ahol az áll, hogy „1850-es Tábla”, ez áll itt pontosan [utalás az 1850-es Táblán balról a harmadik oszlopra, az i. sz. 31-ben a kereszten lévő Jézust követő szövegre]. Azt akartam, hogy ez benne lehessen a jegyzeteitekben.

És azután ezen az 1843-as Táblázaton itt [az AD31-ben a kereszten függő Jézus alatti középső oszlopra utalva]:

A mindennapi áldozat elvétele. Dán. 12:11, 12

Rendben, ez itt ez a két ábra.

White testvér megértette, hogy ezeknek a férfiaknak helyes volt a nézetük, és megértette, hogy ez indította el az 1335 éves prófécia, amely 1843-ban ért véget; továbbá megértette, hogy ez az 508-ban eltávolított pogány uralmat jelképezte.

A Diagramokra vonatkozó e két utalás alatt található egy másik idézet Nichols testvér időszakából, és ebben megdorgálja azokat, akik más diagramokat készítenek, mert azok ábrázolása sátáni; míg ezzel szemben azt mondja, hogy e két Diagramon levő ábrázolás mennyei. Így szól:

„Láttam, hogy a táblakészítés ügye teljesen helytelen volt. Rhodes testvértől eredt, és Case testvér vitte tovább. Eszközöket fordítottak táblák készítésére és otromba, visszataszító képmások alkotására, hogy azokkal angyalokat és a dicsőséges Jézust ábrázolják. Láttam, hogy az efféle dolgok nem kedvesek Isten előtt. Láttam, hogy Isten benne volt a Nichols testvér által kiadott tábla közzétételében.”—

Ki volt e jelen az 1850-es tábla közzétételében? Isten!

—„Láttam, hogy volt” — micsoda? — „próféciaja e táblának a Bibliában, és ha ez a tábla Isten népe számára készült, ha ez elegendő az egyiknek, akkor a másiknak is az, és ha egyiknek szüksége volt egy új táblára, nagyobb méretarányban megfestve, akkor mindnyájuknak éppúgy szükségük van rá.”

„Láttam, hogy Testvér Case-ban nyugtalan, zaklatott, kielégítetlen és hálátlan érzület volt, amely egy másik szemléltető táblát kívánt. Láttam, hogy ezeknek a festett tábláknak rossz hatásuk volt a gyülekezetre. Könnyelmű, üres, gúnyolódó lelkületet idéztek elő az összejöveten.” —

Nos, ezt szeretném, ha alaposan átgondolnátok.

—„Láttam, hogy az Isten által elrendelt ábrák magyarázat nélkül is kedvező benyomást tettek az elmére.”—

„Láttam, hogy a diagramok”, többes számban, „Istentől rendeltettek . . .” Mely diagramok voltak többes számban Istentől rendelve? Ez a két diagram [az 1843-as és az 1850-es diagram] Istentől rendeltetett.

Ez a két ábra a Habakuk 2. fejezetének beteljesedése.

—„Van valami könnyed, kedves és mennyei az angyaloknak a táblázatokon való ábrázolásában. Az elme szinte észrevétlenül Istenhez és a mennyhez vezetetik. De a többi elkészített táblázat undort kelt az elmében, és azt inkább a földön időzteti, mint a mennyben. Az angyalokat ábrázoló képek inkább hasonlítanak ördögi lényekre, mint a menny lényei. Láttam, hogy a táblázatok napokon és heteken át lefoglalták Case testvér gondolatait, amikor pedig Istentől mennyei

bölcsességet kellett volna keresnie, és a Lélek kegyelmeiben, valamint az igazság ismeretében kellett volna növekednie.”

„Láttam, hogy ha azokat az eszközöket, amelyeket a táblázatok kiadására pazaroltak, inkább arra fordították volna, hogy füzetek stb. kiadásában világosan a testvérek elé tárják az igazságot, az sok jót tett volna és lelkeket mentett volna meg. Láttam, hogy a táblázatkészítés ügye úgy terjedt el, mint a láz.” Manuscript Releases, 13. szám, 359; 1853.

Az 1290 és az 1335 nap

Van nálam egy cikk a Review and Herald 1858. január 28-i számából. Azért szerepel a jegyzeteitekben, mert láthatjátok, hogy 1858-ban még mindig azt tanították, hogy a „mindennapi” a pogányság. Ez ott van a hivatkozásokban: 1850 után nyolc évvel még mindig úgy értették, hogy a „mindennapi” a pogányság.

„EGY MÁSIK fontos profétai időszak, amelyre az adventtan alapul, a Dániel 12-ben szereplő 1335 nap, amellyel az 1290 nap oly szorosan összefügg. E két időszak a következőképpen kerül elénk:”

„—És attól az időtől fogva, hogy a mindennapi (áldozatot) eltörlik, és felállítják a pusztító utálatosságot, ezerkétszázkilencven nap lesz. Boldog, aki várja, és megéri az ezerháromszázharmincöt napot. Te pedig menj a te utadon a végig; mert nyugodni fogsz, és felkelsz a te osztályrészedre a napok végén.” Dániel 12:11–13.

Azonnal felmerülnek a kérdések: Meg tudjuk-e állapítani, mely eseményektől kell e korszakokat számítani; és ha igen, meg tudjuk-e mondani, mikor történtek ezek? Először azt vizsgáljuk meg: Mi a „mindennapi” (áldozat), és mi az „utálatosság, amely pusztává tesz”? Megfigyelhető, hogy az „áldozat” szó dőlt betűvel van szedve: jelezve, hogy betoldott szó. Ugyanez figyelhető meg előfordulásának többi esetében is Dániel könyvében, mégpedig a 11:31 és a 8:11–13 versekben. Röviden utaljunk ez utóbbi fejezetre. A 13. versben megfigyelhető, hogy két pusztulás kerül szem elé: a mindennapi (pusztulás) és a pusztító vétek. Ezt a tényt Josiah Litch oly világosan tárja fel, hogy nem tehetünk jobbat, mint ha saját szavait idézzük:\*

„—A mindennapi áldozat a szöveg jelenlegi olvasata; de az eredetiben semmiféle olyasmi, mint áldozat, nem található. Ezt minden oldal elismeri. Ez a fordítók által ráhelyezett magyarázó betoldás vagy értelmezés. A helyes olvasat ez: „a mindennapi és a pusztító vétek”; a mindennapi és a vétek az „és” által kapcsolódnak össze: a mindennapi pusztítás és a pusztító vétek. Ezek két pusztító hatalom, amelyeknek el kellett pusztítaniuk a szentélyt és a sereget.”

Ebből nyilvánvaló, hogy a „mindennapi” semmiképpen sem vonatkozhat a zsidó istentiszteletre, amelyre a régebbi és elterjedtebb vélemény alkalmazta; és ez továbbá abból a megfontolásból is nyilvánvaló, hogy ha ezeket az időszakokat, akár szó szerint, akár jelképesen értelmezzük, e istentisztelet valamely eltávolításától számítjuk, akkor semmiféle olyan eseményhez nem jutunk, amely bármiképpen említésre méltó volna.

„A mindennapi” és az „utálatosság” tehát két pusztító hatalom, amelyeknek az egyházat kellett elnyomniuk: megállapíthatjuk-e, hogy mely hatalmak ezek? E ponton csupán William Miller érvelési módszerét kell követnünk, hogy ugyanarra a következtetésre jussunk, mint ő. Így szól:

„—Olvastam tovább, és semmi más esetet nem találtam, amelyben ez [a mindennapi] előfordult volna, csak Dánielnél. Ekkor [egy konkordancia segítségével] elővettem azokat a szavakat, amelyek vele kapcsolatban álltak: —elvesz’; —elveszi a mindennapit’; —attól az időtől fogva, hogy a mindennapi elvétetik’; stb. Olvastam tovább, és azt gondoltam, hogy semmi világosságot sem találok e szövegre. Végül eljutottam a 2 Thessalonika 2:7–8-hoz: —Mert a törvénytelenység titkos bűne már munkálkodik; csakhogy annak, aki most feltartóztatja, addig kell feltartóztatnia, míg az útból el nem vétetik, és akkor jelenik meg az a törvénytaposó.’ stb. És amikor ehhez az ígéhez értem, ó, milyen világosan és dicsőségesen jelent meg az igazság! Ott van! Ez a —mindennapi’! Nos tehát, mit ért Pál azon, hogy —aki most feltartóztatja’, vagy akadályozza? —A bűn emberén’ és a —gonoszon’ a pápaság értendő. Nos, mi az, ami megakadályozza, hogy a pápaság kijelentessék? Hát a pogányság. Akkor tehát a —mindennapi’ szükségképpen a pogányságot jelenti.”+

Dániel 8-ból azt látjuk, hogy a kis szarv, amely a bakot, vagyis a görög birodalmat követte, az, amely elveszi a „mindennapit”; és ez az egyetlen hatalom, amelyet Sándor királyságának felosztása után egészen addig szemlélhetünk, amikor a 2300 nap végén a Szentély megtisztítatik. Erről a kis szarvról a maga megfelelő helyén kimutattuk, hogy Róma, egységként tekintve, megfelel Dániel más látomásai negyedik királyságának. Márpedig tény, hogy a római hatalomban változás ment végbe a pogányságból a pápaságba. A pogányság az asszír királyok napjaitól kezdve egészen addig az időig, amikor pápizmussá módosult, a mindennapi volt, vagy ahogyan Whiting professzor fordítja, „a szüntelen” pusztítás, amely által Sátán szembeszállt Jehova ügyével. Papjaiban, oltáraiban és áldozataiban hasonlóságot mutatott Jehova imádatának lévita formájával; de amikor a lévita forma átadta helyét az istentisztelet keresztyén formájának, Sátánnak is, hogy a munkát eredményesen ellenezhesse, meg kellett változtatnia ellenállásának formáját; ezért a pogányság templomai, oltárai és szobrai a pápaság káromlásaiba kereszteltetnek át.

„A prófécia azonban azt mondja a mindennapiról, a pogányságról, hogy van szentélye, és szentélyének helyét le kellett vetni. Hogy a szentély gyakran kapcsolódik a bálványimádáshoz és a pogánysághoz, mint azok áhítatának és istentiszteletének helye, az nyilvánvaló a következő igeszakaszokból: Ézsaiás 16:12; Ámós 7:9, 13, margó. Ezékiel 28:18. Dániel 8 mindennapijának szentélyére vonatkozóan a következőt közöljük Apollos Hale-től:”

„—Mit érthetünk a pogányság —szentélye’ alatt? A pogányságnak, miként a tévelygés minden fajtájának is, megvannak a maga szentélyei, éppúgy, mint az igazságnak. Ezek azok a templomok vagy menedékhelyek, amelyeket az ő szolgálatukra szenteltek. Feltételezhető tehát, hogy itt a pogányság valamely meghatározott és híres templomáról van szó. Számtalan nevezetes temploma közül melyik lehet az? A klasszikus építészet egyik legfenségesebb remekét Pantheonnak nevezik. Neve azt jelenti: —az összes istenek temploma vagy menedékhelye.’ Fekvésének helye Róma.+ A rómaiak által meghódított nemzetek bálványait e templom valamely fülkéjében vagy részében szent tisztelettel helyezték el, és sok esetben maguk a rómaiak is imádatuk tárgyává tették azokat.

Találhatnánk-e a pogányságnak olyan templomát, amely szembeötlőbben volna —az ő szentélye’?”

Miután tehát megállapítottuk, hogy a „mindennapi” a pogányság, és a pusztító vétek, avagy „a pusztító utálatosság”, a pápaság, továbbá hogy a pogányság különleges szentélye a Pantheon volt, és hogy annak elhelyezkedési „helye” Róma volt, tovább vizsgálódunk.

„1. Vajon a pogányságot a római polgári hatalom „eltávolította”? Úgy véljük, hogy az egyház és a világ történetének egy fontos és közismert tényéről szóló alábbi megállapítás feleletet ad a próféciaira. Konstantinra, az első keresztény császárra vonatkozik, és így szól:”

„—Kormányzásának első cselekedete az volt, hogy a birodalom egész területére kiterjedő rendeletet bocsátott ki, amely alattvalóit a kereszténység elfogadására buzdította.”++

„2. Vajon Róma volt-e az ő szentélyének városa vagy helye, (a Pantheon), amelyet az állam tekintélye vetett le? A következő kivonat választ ad:”

„—Constantinus utolsó vetélytársának halála megpecsételte a birodalom békéjét. Róma ismét a nemzetek vitathatatlan királynője volt. Ám e felemelkedés és ragyogás órájában a szakadék peremére emeltetett. Következő lépése lefelé vezetett, és visszafordíthatatlan volt. A kormányzat Konstantinápolyba helyezése máig zavarba ejti a történetírót. Ez a római gondolkodás ősi és tiszteletre méltó előítéleteinek egész irányával egyenes ellentétben álló cselekedet volt. Nem valamely kényelmes ázsiai műve volt, aki a keleti szokások és éghajlat gyönyöreinek hódolt, hanem egy nyugaton született vasakarátú hódító, aki, mint minden római, megvetette a keletiek szokásait; egy éles elméjű politikus műve volt, mégis a legnyilvánvalóbb mértékben politikátlan. Constantinus mégis elhagyta Rómát, a császárok nagy fellegvárát és trónját, Trákia egy homályos szegletéért, és ereje teljében levő, nagyratörő életének hátralévő részét annak kettős fáradságára fordította, hogy egy gyarmatból birodalma fővárosát emelje, a fővárost pedig egy gyarmat erőtlenségeire és megalázott erejére süllyessze le.”\*

A történész tollából származó e feljegyzés túlságosan egyértelmű ahhoz, hogy magyarázatra szoruljon. Szentélyének helye ledöntetett, mondja a prófécia; és az előbbiekhöz hasonló ténymegállapítás után még a prófétai magyarázatban legkényesebbnek is meg kell elégednie annak alkalmazásával.

„Attól az időtől fogva pedig, hogy elvételik a mindennapi áldozat, és felállítatik a pusztító utálatosság, ezerkétszázkilencven nap lesz. Boldog, aki várja és megéri az ezerháromszázharmincöt napot.” Az előttünk álló tények alapján, hogy a „mindennapi” a pogányság, hogy a pusztító utálatosság a pápaság, hogy a római hatalomban az előbbiről az utóbbira változás ment végbe, mégpedig állami felhatalmazás által, nincs egyéb dolgunk, mint tovább vizsgálni, mikor történt ez oly módon, hogy beteljesítse a próféciát; mert ha ezt meg tudjuk állapítani, akkor megvan a kiindulópontunk, amelytől fogva az előttünk levő szöveg prófétai időszakait számítani kell. Ezért,

„3. Mikor következett be a próféciaiban említett esemény? Jegyezzük meg, hogy a kérdés nem az, mikor adattak a szentek a pápaság kezébe, hanem az, mikorra ment végbe annyira a

vallásnak a pogányságról a pápaságra való átváltozása, hogy ez utóbbi nemzeti vallássá lett, és olyan állapotba jutott, hogy megkezdhesse pályafutását. Ez, miként minden más nagy forradalom, nem egy pillanat műve volt. Kezdeti működése már jóval korábban megnyilvánult. Pál azt mondta, hogy már az ő napjaiban is működésben volt a hamisság titka, a bűn embere, a —pusztító utálatosság\*. És e szentírási hely világosságában kell megértenünk a mi Urunk szavait a Máté 24:15-ben a pusztító utálatosságról, ahol nyilvánvaló utalást tesz a Dániel 9:27-re. Mert noha a pogányság még nem adta át a helyét a pápaságnak a 70. évben, amikor Jeruzsálemet a rómaiak elpusztították, mégis úgy értjük, hogy az a hatalom, amely akkor némileg módosult névben és formában megjelent, éppen az a hatalom volt, amely mint a pusztító utálatosság, meg fogja gyötörni a szenteket és elpusztítani a Magasságos egyházát.”

Klóvisnak, Francia királyának megtéréséig, amely 496-ban történt, a frankok és Nyugat-Róma más nemzetei pogányok voltak; ezzel az eseménnyel azonban azután a bálványimádók Krisztushoz való megtérítésére irányuló erőfeszítéseket nagy siker koronázta. Azt mondják, hogy Klóvis megtérése adott alapot ahhoz a szokáshoz, hogy a francia uralkodót a Legkeresztényebb Felső és az Egyház Elsőszülött Fia címekkel illessék.+ Az akkori idő és Kr. u. 508 között „szövetségek”, „kapitulációk” és hódítások által „az Avboricik”, „a nyugati római helyőrségek”, Bretagne, a burgundok és a vizigótok alávetettek lettek.’++

„—A nyugati Római Birodalomban a pogányság, noha kétségtelenül hátráltatta a keresztény hit előrehaladását, különösen azokban a nemzetekben, amelyeket — mint Anglia esetében — a barbár törzsek betörései sanyargattak, s amelyek továbbra is bálványimádók maradtak, ezentúl már nem bírt azzal a hatalommal, hogy — ha megvolna is benne a szándék — elnyomja a katolikus hitet, vagy meggátolja a római pápa térhódításait.”

Attól az időtől fogva a pápai utálatosság diadalmas volt, amennyiben a pogányságot illeti. Jövőbeni küzdelmei a többi keresztyén felekezettel voltak, amelyeket mindenkor eretnekeknek tekintettek; és a fejedelmekkel, akiket mindenkor lázadóknak vagy Krisztus testének meghasonlítóinak tekintettek. Európa vezető hatalmai csak azért mondtak le a pogánysághoz való ragaszkodásukról, hogy annak utálatosságait más alakban örökössék tovább; mert a pogányságnak csupán meg kellett keresztelkednie ahhoz, hogy katolikus értelemben keresztyénné váljék; és amikor ezt az azt irányító szolgájának érdekei vagy bosszúja megkövetelte, javaikat és trónjaikat — talán életüket is — az oltárra kellett helyezni. SS

„\* Prophetic Exposition, 1. kötet, 127. oldal.”

„+ Goodrich egyetemes történelme és Guthrie földrajza.”

+ Mosheim, Keresztény egyháztörténet, 1. kötet, 132, 133.

Angliában Artúr, az első keresztény király, a keresztény istentiszteletet a pogányság romjain alapította meg.\* Rapin, aki történetírásában azt állítja, hogy az események időrendjében pontosabb, kijelenti, hogy Britanniának 508-ban választották meg uralkodójává. 2. könyv, 129.

Milyen állapotban volt ebben az időben a római szék? — Symmachus 498 vagy 499-től 514-ig volt pápa. Pápaságát a következő figyelemre méltó körülmények és események jellemezték:

„1. Ő akkor —hagyta el a pogányságot”, amikor belépett a —római egyházba.”

„2. A pápai székhez úgy jutott el, hogy vetélytársával még vérontásig menően is küzdött. Du Pin.

„3. Azáltal a hódolat által, amelyet neki mint Szent Péter utódjának adnak.”

„4. Anastasius császár kiközösítése által.”+

„—Hogy mennyiben kedveztek némelyek nézetei a római pápák fennhéjázó követeléseinek — mondja Mosheim —, könnyen elképzelhető Ennodiusnak ama kijelentéséből, Symmachusnak, e kétértelmű híró főpapnak hírhedt és túlzó hízelgőjéből. Ez a szolgálai magasztaló, egyéb illetlen állításai között azt tartotta fenn, hogy a pápa Isten helyén bírónak rendeltetett, mely tisztet mint a Magasságos helytartója töltötte be.”++

A nyugaton a katolikus ügy számára biztosított erő, e sikerek, valamint a római Szentszék helytartóinak és más megbízottainak közreműködése révén a konstantinápolyi pápai párt olyan helyzetbe került, hogy nyílt ellenségeskedést igazoljon római urának érdekében. 508-ban a fanatizmus és a polgárháború forgószele tűzzel és vérrel söpört végig a keleti főváros utcáin.

Gibbon az 508–514. éveknél, Konstantinápoly zavargásairól szólva, ezt mondja: — „A császár szobrait összetörték, személyét pedig egy külvárosban rejtették el, mígnem három nap elteltével merészelte alattvalói irgalmáért esedezni. [A pápaság diadalmaskodik.] Diadémja nélkül és könyörgő testtartásban jelent meg Anastasius a cirkusz trónján. A katolikusok színe előtt elénekelték az eredeti Trisagiont; ujjongtak az ajánlat fölött, amelyet ő egy kikiáltó hangján hirdetett ki, hogy lemond a bíorról; meghallgatták a figyelmeztetést, hogy mivel nem uralkodhat mindenki, előbb egyezzenek meg egy uralkodó kiválasztásában; és elfogadták két népszerűtlen miniszter vérét, akiket uruk habozás nélkül az oroszlánok elé ítéltek. E vad, de múltó lázadásokat Vitalianus sikere bátorította, aki hunokból és bolgárokból álló seregével, többnyire bálványimádókkal, a katolikus hit bajnokának nyilvánította magát. E kegyes lázadásban elnéptelenítette Thrákiát, ostrom alá vette Konstantinápolyt, kiírtott hatvanötezer keresztény sorstársát, mígnem elérte a püspökök visszahívását, a pápa megegyezését és a khalkédóni zsinat megerősítését, egy orthodox egyezményt, amelyet a haldokló Anastasius vonakodva írt alá, és amelyet Justinianus nagybátyja hűségesebben végrehajtott. És ilyen lett a kimenetele az első vallásháborúnak, amelyet a Béke Istene nevében és tanítványai által vívtak.” SS

Appollos Hale következő kivonatával zárjuk le az e pontra vonatkozó bizonyágtételt: —Most arra hívjuk fel modern Gamálieleinket, hogy velünk együtt foglaljanak állást a pogányság szentélyének helyén (amelyet azóta „Szent Péter örökségének” tartanak) 508-ban. Néhány évvel visszatekintünk a múltba, és az északi barbárok durva pogánysága árad rá a névleg keresztény Nyugat-római Birodalomra — mindenütt diadalmaskodva —, és diadalaikat mindenütt a legvadabb kegyetlenség jellemzi. . . . A birodalom összeomlik, és töredékekre hullik. E töredékek urai és fejedelmei egymás után elhagyják pogányságukat, és a keresztény hitet vallják. Vallási tekintetben a hódítók engednek a meghódítottaknak. Ám a pogányság még mindig diadalmaskodik. Támogatói között van egy szigorú és sikeres hódító. (Klodvig.) De hamarosan ő is meghajol az új hit hatalma előtt, és annak bajnokává lesz. Továbbra is diadalmas, de hősként és hódítóként azon a ponton éri el

tetőpontját, amelyen mi állunk, Kr. u. 508-ban.

—Ugyanabban az évben, vagy annak közelében, a bukott birodalom utolsó jelentős alosztálya nyilvánosan, győzedelmes „uralkodójának” megkoronázása által, keresztyénné lesz.

„—Az előttünk álló időszak pápája nemrég megtért pogány. A véres küzdelmet, amely őt a székre emelte, egy ariánus király beavatkozása döntötte el. Meghajolnak előtte, és úgy üdvözlik, mint aki betölti —Isten helyét a földön.’ A szenátus oly mértékben az ő hatalma alatt áll, hogy ha felmerül a gyanú, miszerint ezt Róma Székének érdekei megkívánják, kiközösítik a császárt. . . . 508-ban felrobban a bánya a Keleti Birodalom trónja alatt. Az általa előidézett zűrzavar és viszály eredménye annak törvényes urának megaláztatása. Most pedig az a kérdés, mikor nyomatott el annyira a pogányság, hogy helyet adjon helyettesének és utódjának, a pápai utálatosságnak? Mikor helyeztetett ez az utálatosság olyan helyzetbe, hogy megkezdhesse káromlásának és vérontásának pályáját? Van-e bármely más időpont arra nézve, hogy a pogányság helyébe „helyeztetett”, vagy „felállított”, mint 508? Ha a titokzatos búvájosnő még nem vonta is minden áldozatát hatalma alá, elfoglalta állását, és némelyek engedtek a bűvöletnek.”

„A többiek végül meghódolnak, —és királyok, és népek és sokaságok, és nemzetek, és nyelvek,’ e bűvölet hatalma alá kerülnek, mely úgy készíti elő őket, hogy még miközben —megrészedve Jézus vértanúinak véréből,’ azt —gondolják, hogy szolgálatot tesznek Istennek,’ és azt képzelik magukról, hogy kizárólagosan a menny kegyeltjei, mindeközben pedig annál könnyebb és gazdagabb prédájává válnak a pokol kárhozatának.”\*

„Megvan a dátum. A „mindennapit” elvették, és a pusztító utálatosságot 508-ban állították fel. Ettől az időponttól számítva az 1290 nap, vagy év, 1798-ban végződik, amikor — amint már bemutattuk — a polgári hatalmat Buonaparte karja sújtotta ki a pápától. Az 1335 nap pedig attól az eseménytől számítva további teljes 45 évvel visz bennünket előre.”

„De némelyek így szólhatnak: Hogyan lehetséges, hogy az időszakok végét a múltba helyezték? Vajon nem azt olvassuk, hogy Dániel nyugalomra tér, és az idők végén előáll a maga sorsára? Bizonyosan; és mi hisszük ezt. De mit jelent az, hogy Dániel előáll a maga sorsára? Ezt a kérdést akkor fogjuk megvizsgálni, amikor rátérünk az idő elmúlásának magyarázatára, valamint azoknak az eseményeknek a megvizsgálására, amelyek valóban az idők végén történtek. Addig pedig itt vetünk horgonyt a következő hétig.” Review and Herald, 1858. január 28.

Prescott és Daniells tévedései és veszélyei; A megmunkálendő városok

(A. G. Daniellst 1901-ben a Generálkonferencia elnökévé választották. Ez arra utal, hogy ez a dokumentum 1910-ben íródott, abban az időszakban, amikor White asszonyt mély aggodalommal töltötte el Daniellsnek a városok elhanyagolása, valamint részvétele a „Daily” körüli vitában.)

Nemrég Steve Wohlberg azt mondta, hogy neki nem kell állást foglalnia a „Daily” kérdésében, mert Ellen White sem foglalt állást a „Daily” kérdésében; és ha elég volt a prófétának ezt az álláspontot képviselnie, akkor az neki is elég jó.

Nos, Ellen White-nak valóban volt álláspontja a mindennapi áldozat kérdésében. Azt mondta, hogy a milleriták helyes nézetet vallottak erről, és úgy értette, hogy az a pogányság. Úgy értette, hogy amikor a pogányság eltávolított, megkezdődött az 1335; és úgy értette, hogy az ettől eltérő nézetek csupán sötétséget és zűrzavart eredményeztek.

És az, amiről az 1850-es történelemből ki tudod mutatni, hogy valóban úgy különült el, mint ami sötétséget és zűrzavart hozott, Crosiernek az a nézete, hogy a mindennapi Krisztusnak a szentélyben végzett szolgálatát jelképezte; ezért úgy gondolom, hogy értette, mi volt a mindennapi, nemcsak azt, hogy mi volt, hanem azt is, hogy mit jelképezett, mert ha elhagyta azt az álláspontot, sötétségbe és zűrzavarba jutottál.

Ám 1910-ben Ellen White a Generálkonferencia elnökét és W. W. Prescottot is megfeddte azért, mert ugyanezt a nézetet képviselték, mint Crosier.

És egyetlen történész sem fogja azt állítani, hogy Prescott, Willie White és A. G. Daniells, amikor a „Daily”-t szorgalmazták, azt az elképzelést képviselték, hogy a „Daily” Krisztusnak a szentélyben végzett szolgálatát jelképezi. Ezt mindenki tudja.

Ám itt van ön előtt a teljes cikk a Manuscript Releases 20. kötetéből.

Mikor jelent meg ez? Nos, 1988-ban jelent meg; így 1988-ban hozzáférhető az adventizmus tanulmányozói számára megfontolás céljából.

Mikor állapította meg Willie White, Prescott és Daniells az Adventizmusban a „Daily”-ról szóló hamis nézetet? Munkájukat 1919 és 1931 között vitték véghez. 1931-re pedig erről már szó sem lehetett!! Az Adventizmus azt fogja tanítani, hogy a „Daily” Krisztus szentélybeli szolgálatát jelképezi, mert elfogadták a Szentírásnak azt az értelmezését, amely a hitehagyott protestantizmusból és a katolicizmusból származik. És ettől a ponttól kezdve a „Daily”-t Krisztus szentélybeli szolgálataként azonosítják.

Sajnos, vannak olyan hangok, amelyek ezt ellenzik, noha jobban tudják, de attól a ponttól kezdve az áradat teljesen megfordult.

És aztán 1988-ban az Ellen White Hagyaték kiadta számunkra ezt az 1910-ből származó kijelentést éppen abban az időben, amikor a „Daily” kérdését Prescott, Daniells és Willie White hevesen napirenden tartotta.

Tapasztalatunknak ezen a szakaszán nem engedhetjük, hogy elménk elterelődjék arról a különleges világosságról, amely [nekünk] adatott, hogy konferenciánk fontos összejövételén megfontoljuk azt. És ott volt Daniells testvér, akinek elméjére az ellenség hatást gyakorolt;

Mit jelent ez? Mit jelent az, hogy az ellenség a te elmédben munkálkodik? Azt jelenti, hogy a Szentlélek nem a te elmédben munkálkodik.

„...és a te elmédet és Prescott vén elméjét azok az angyalok befolyásolták, akik a mennyből kiűzettek...”

„Sátán munkája az volt, hogy elterelje gondolataitokat, hogy olyan pontocskák és apróságok kerüljenek előtérbe, amelyeknek előhozatalára az Úr nem indított benneteket. Ezek nem voltak lényegesek. Ám ez sokat jelentett az igazság ügyére nézve. És elmétek gondolatai, ha pontocskákhoz vagy apróságokhoz lehetett titeket elvonni, Sátán kigondolásának műve volt. Azt feltételezték, hogy a megírt könyvekben lévő csekély dolgok kijavításával nagy munkát végeznének. De az a megbízatás adatott nekem: A hallgatás ékesszólás.”

Be akartak nyúlni Uriah Smith könyvébe, a *Thoughts on Daniel and Revelation* című műbe, és el akarták távolítani belőle azt, amit a mindennapi áldozatról mint pogányságról mondott. Ezért van az, hogy ebben az időszakban a Willie White, Prescott és Daniells ellen küzdő férfiak egyike egy Larry Smith nevű ember.

Ki Larry Smith? Ő Uriás fia, és tudja, mit akarnak tenni, és apja mellett áll: a mindennapi a pogányság.

Azt kell mondanom: Hagyjatok fel a hibakereséssel. Ha az ördögnek ez a célja megvalósulhatna, akkor elöttetek úgy tünnék, hogy a ti munkátokat a maga elgondolásában a legcsodálatosabbnak tekintenék. Az ellenség terve az volt, hogy mindazokat az állítólag kifogásolható vonásokat odajuttassa, ahol az emberek mindenféle gondolkodásmódja nem értett egyet.

„És mi következne ebből? Éppen az a cselekedet menne végbe, amely az ördögnek tetszik. A kívülről elött hitünkéről olyan képviselőt adatnék, amely éppen megfelelne nekik, s amely olyan jellemvonásokat fejlesztene ki, amelyek”

mit tegyen? „nagy zűrzavart idézzen elő.”

A mindennapi áldozattal kapcsolatos más nézeteket is elfogadtak, amelyek zavart és sötétséget hoznak.

„és töltsék be azokat az aranyat érő alkalmakat, amelyeket buzgón kellene felhasználni arra, hogy a nagy üzenetet a nép elé tárják. Azok az előadások, amelyeket bármely olyan tárgyról tartanánk, amelyen már munkálkodtunk, nem lehetnének mind teljes összhangban egymással, és ennek az volna az eredménye, hogy összezavarnák a hívők és a hitetlenek elméjét. Éppen ezt tervezte el Sátán, hogy bekövetkezzék — bármit, amit nézeteltérésként fel lehetne nagyítani.”

Ha az Úr is úgy akarja, amikor bibliai tanulmányozásunkból elkezdjük bizonyítani e tantételeket, Ezékiel 28-hoz fogunk fordulni; mert Ezékiel 28-ban azonosíttatik a mindennapi legmélyebb gyökere. Ezékiel 28 Lucifer felmagasztalásáról szól, és ő ezt megjelöli; mert miközben azt igyekeztek állítani, hogy a mindennapi Krisztus szentélybeli szolgálatát jelképezi, nemcsak a mindennapi igaz nézetét vetették el, amely az önfelmagasztalás jelképe, hanem magában a saját tapasztalatukban is éppen ezt az önfelmagasztalást nyilvánították ki. Hangsúlyozza, hogy zavart vinnének soraink közé.

Íme, itt egy nagy horderejű mű áll elöttünk, amelyben idegen lelkek szerepet játszhatnak. Az Úrnak azonban olyan munkája van, amelyet el kell végezni az elvesző lelkek megmentésére; és

azokat a helyeket, amelyeket a leplezett Sátán betölthet, zavart hozva soraink közé, ő a maga tökéletességében fogja betölteni, és mindazok a csekély különbségek felnagyítva, szembetűnően fognak megjelenni.

És mit jelent ez: „És megmutattattott nekem”? Isten ezt kifejezetten megmondta neki.

„És kezdettől fogva megmutattattott nekem, hogy az Úr sem Daniells, sem Prescott véneknek nem adta ennek a munkának a terhét. Vajon be kell-e hozni Sátán fondorlatait; vajon ez a „Napi” oly nagy jelentőségű dolog lenne, hogy be kellene hozni azért, hogy összezavarja az elméket és akadályozza a munka előrehaladását ebben a fontos időszakban? Nem szabadna ennek így lennie, bármi legyen is az. Ezt a tárgyat nem szabad bevezetni,”

White testvér megértette a „Naponkéntit”, és megértette azt is, hogy annak tanítása, miszerint a „Naponkénti” Krisztus szentélybeli szolgálata, olyan valami, amely a Mennyből kiűzött angyaloktól származik, és hogy ez csak zavart és sötétséget hoz; továbbá ismerte az úttörők álláspontját, miszerint a „Naponkénti” a pogányságot jelképezte, és hogy amikor a „Naponkéntit” elvették, akkor kezdődött az 1335 éves időprófécia. Ezt tudta. Ismerte a különbséget, bármit is akarjanak mondani ezek az emberek.

„Semmiképpen sem volna szabad. Ezt a tárgyat nem szabad felhozni, mert az a lelkület, amely ily módon behozatnék, tiltó jellegű volna, és Lucifer minden mozdulatot figyel. Sátáni eszközök megkezdénék munkájukat, és zűrzavar támadna sorainkban. Nincs elhívásod arra, hogy olyan véleménykülönbséget kutass fel, amely nem próbára tevő kérdés; de hallgatásod ékesszólás. Az ügy teljes világossággal előttem áll. Ha az ördög a mieink közül bárkit belekeverhetne ezekbe a tárgyakba, amint azt eltervezte, Sátán ügye diadalmaskodnék. Most pedig a munkát haladéktalanul fel kell venni, és semmiféle véleménykülönbséget nem szabad kifejezésre juttatni.”

Sátán arra indítaná azokat a férfiakat, akik közülünk mentek ki, hogy egyesüljenek a gonosz angyalokkal, és jelentéktelen kérdések által akadályozzák munkánkat; és mily örvendezés lenne az ellenség táborában. Zárkózzatok össze, zárkózzatok össze. Minden különbség temetessék el. Most az a mi munkánk, hogy minden testi erőnket és agyunk idegeregét arra fordítsuk, hogy ezeket a különbségeket félretegyük, és mindenki összhangban legyen. Ha Sátánnak nagy, megszenvedetlen bölcsességével megengedtetnék, hogy a legcsekélyebb fogást is találja, [örvendeznék].

Amikor láttam, hogyan munkálkodtok, értelmem átfogta az egész helyzetet, valamint annak következményeit arra az esetre, ha továbbhaladnátok, és a tőlünk eltávozott feleknek a legcsekélyebb lehetőség is megadnátok arra, hogy zavart támasszanak sorainkban. Bölcsességetek hiánya éppen az volna, amit Sátán kívánna. Hangos kijelentések nem a Szentlélek ihletése alatt történt. Arra kaptam utasítást, hogy mondjam meg nektek: azoknak az embereknek az írásaiban való hibakeresések, akiket Isten vezetett, nem Istentől ihletett. És ha ez az a bölcsesség, amelyet Daniells elder adna a népnek, semmiképpen se adjatok neki hivatalos tisztséget, mert nem képes az okból az okozatra következtetni. Hallgatásokat ebben a tárgyban a ti bölcsességetek. Márpedig minden efféle hibakeresés olyan emberek kiadványaiban, akik már nincsenek életben, nem az a munka, amelynek végzésére Isten

közületek bárkit is megbízott. Mert ha ezek az emberek — Daniells és Prescott elderek — követték volna a városokban végzendő munka tekintetében adott útmutatásokat, sokan, igen nagyon sokan meggyőződtek volna az igazságról, és megtértek volna, rátermett emberek, akik [most] olyan tisztségekben vannak, ahol soha nem lehet őket elérni.

„Az egész világot egyetlen nagy családként kell tekintenünk. És amikor a tudásnak ilyen forrása áll rendelkezésedre, amelyből meríthettek, miért hagytátok a világot éveken át elveszni a mi Urunk Jézus Krisztus által adott bizonyágtételek mellett? Az igaz vallás arra tanít bennünket, hogy minden férfit és nőt olyan személynek tekintsünk, akivel jól tehetünk.

Ez sok esztendeje nyomtatásban megjelent: „A kiegyensúlyozott elme”, Elder Andrewsnek szóló bizonyágtétel. Az elmét úgy lehet művelni, hogy erővé legyen annak megismerésére, mikor kell szólni, és milyen terheket kell felvenni és hordozni, mert Krisztus a te tanítód. És igen nagy félelemmel voltam felőled [amikor láttalak], amint a magad bölcsességét magasztaltad, és olyan irányt követtél, amely nézeteltérések behozatalára vezet. Az Úr bölcs férfiakat hív, akik tudnak hallgatni, amikor bölcsesség számukra ezt tenni. Ha teljes ember akarsz lenni, megszentelődésre van szükséged Jézus Krisztus által. Most pedig egy munka éppen megkezdődött, és a bölcsesség legyen látható minden lelkipásztorban, minden konferenciaelnökben. De itt volt egy munka számodra, amelyet évekkel ezelőtt kellett volna megragadnod, ahol szükség volt rád, hogy felemeld szavadat éppen ezért a munkáért. Krisztus minden népének különleges útmutatást adott arra nézve, mit tegyenek, és mit ne tegyenek. És kevés idő maradt még nekünk, hogy kimunkáljuk az Úr igazságosságát. Megértheted az Úr útját. Láttam azt a szándékoskodást, hogy a dolgokat a magad elgondolása szerint vezesd, miután elnökké helyeztek. Azt gondoltad, csodálatos dolgokat fogsz véghezvinni, olyan munkát, amelynek elvégzését Isten nem a te kezébe helyezte. Most a te munkád nem az, hogy elnyomj, hanem hogy minden lehetséges szükségletet enyhíts, ha az Úr elfogadott téged a szolgálatra. De te már igen korán bizonyosságát adtad annak, hogy a bölcsesség és a megszentelt ítélőképesség nem nyilvánult meg benned. Olyan ügyeket robbantottál ki, amelyeket nem fogadtak volna el, hacsak az Úr nem adott volna világosságot.

Arra kaptam útmutatást, hogy ilyen elhamarkodott lépéseknek nem lett volna szabad megtörténniük, például annak, hogy téged akár még egy esztendőre is a konferencia elnökévé válasszanak. Az Úr azonban megtilt minden további efféle elhamarkodott eljárást mindaddig, amíg az ügyet imádságban az Úr elé nem viszik; és mivel az az üzenet jutott el hozzád, hogy az Úr műve, amely az elnökkön nyugszik, a legünnepelesebb felelősség, nem volt erkölcsi jogod arra, hogy úgy fellobbanj, ahogyan tetted a „Daily” tárgyában, és azt feltételezd, hogy befolyásod eldönti a kérdést. Ott volt Haskell vén, aki súlyos felelősségeket hordozott, és ott van Irwin vén is, valamint több férfi, akiket megemlíthetnék, akikre súlyos felelősségek nehezednek.

„Hol volt bennetek a tisztelet az idősebb férfiak iránt? Miféle tekintélyt gyakorolhattatok volna anélkül, hogy minden felelős férfit bevontatok volna az ügy megvizsgálására? De most vizsgáljuk meg az ügyet. Most újra mérlegelnünk kell, vajon az Úr ítélete-e az, hogy az elhanyagolt munka ellenére még egy esztendeig tanúsítsátok buzgóságotokat a munka továbbvitelében. Ha még egy esztendeig vinnétek a munkát azoknak a segítségével, akik

egyesülnek veletek, változásnak kellene bekövetkeznie bennetek és Prescott elderben. És alázzátok meg szíveteket Isten előtt. Az Úrnak látnia kell bennetek egy másféle tapasztalat megnyilvánulását, mert ha valaha is voltak férfiak, akiknek újból meg kellett térniük a jelen időben, azok Daniells elder és Prescott elder.”

Hét olyan férfit kell kiválasztani, akik a bölcsesség emberei, és akik Isten kegyelmének munkálkodása által egy újbóli megtérés bizonyítékát adják. Mert ha emberek olyannyira elvakultak, hogy nem tudnak az októl az okozatig következtetni, úgyszólván semmibe veszik azokat a férfiakat, akik a mű felelősségeit hordozták, valamint e konferenciák elnökeit; ha figyelmen kívül hagyják azokat a férfiakat, akik több mint két éven át vitték előre a munkát, és oly elhamarkodott következmény áll be, hogy az emberek elhanyagolják éppen azt a munkát, amelyet éveken át eléjük tártak — a városokban végzendő munkát —, és az idős férfiakról tanácsot egyáltalán nem, vagy csak igen csekély mértékben kérnek, hanem azokat a dolgokat hirdetik a népnek, amelyeket maguk akarnak adni nekik, az önmagában is tanúsítja, mennyire nem biztonságos ilyen emberekre bízni egy ilyen nagy és csodálatos munkát.

Krisztus nem halott. Ő soha nem fogja megengedni, hogy művét ilyen különös módon vigyék tovább. Hagyjátok békén a könyveket. Ha bármiféle változtatás valóban szükséges, Isten gondoskodni fog arról, hogy abban a változtatásban összhang legyen; ám amikor egy üzenetet emberekre bízunk a vele járó nagy felelőségekkel együtt, [Isten] olyan hűséget követel, amely szeretet által munkálkodik és megtisztítja a lelket. Daniells és Prescott véneknek egyaránt újbóli megtérésre van szükségük. Valami különös munka lopózott be, és ez nincs összhangban azzal a munkával, amelynek elvégzésére Krisztus e világra jött; és mindazok, akik valóban megtértek, Krisztus cselekedeteit fogják cselekedni.

Mindnyájan arra hívtunk, hogy azt a munkát végezzük, amely megdicsőíti az Atyát. Válságos ponthoz érkeztünk — vagy éppen az előkészületi időben Krisztus Jézus jelleméhez igazodunk, vagy meg sem kíséreljük [azt]. Daniells testvér, [önnek nem szabad] úgy éreznie, hogy szabadon hallathatja szavát fennhangon, miként hasonló körülmények között tette. Értse meg továbbá, hogy egy konferencia elnöke nem uralkodó. Együtt munkálkodik azokkal a bölcs férfiakkal, akik elnöki tisztséget töltenek be, s akiket Isten elfogadott. Nincs szabadsága beavatkozni azoknak az írásaiba, amelyek nyomtatott könyvekben jelentek meg, olyan tollakból, amelyeket Isten elfogadott. Többé nem gyakorolhatnak uralmat, hacsak nem mutatnak kevesebbet az uralkodó, leigázó hatalomból. Eljött a válság, mert Isten meggyaláztatik.

„Hogyan tekint az Úr a meg nem munkált városokra? Krisztus a mennyben van. Most ennek az elismerése ez legyen: — Nincs királyi uralom. És most van e világ válsága. Most én vagyok a Hatalom a megmentésre vagy az elpusztításra. Most van itt az idő, amikor mindenek sorsa az én kezemben van. Életemet adtam a világ megmentéséért. És „én, ha felemeltetem”, az üdvözítő kegyelem, amelyet közölni fogok, bizonyítani fogja, hogy mindazok, akik az isteni hasonlatosság szerint formáltak, és egyek lesznek velem, úgy fognak munkálkodik, ahogyan én munkálkodom megváltó kegyelem erejével.’ Aki csak akarja, ragadj meg testvéreivel együtt a rájuk bízott munka végzését, amikor felelős helyeken állnak, az Úr által adott tanács szerint, és a legőszintebben törekedjék arra, hogy teljes összhangban

munkálkodjék Azzal, aki úgy szerette a világot, hogy életét teljes áldozatul adta a világ megmentéséért. Szólok a mi lelkészeinkhez, hogy amikor belépnek a munkába városainkban, az Ige szolgálatát nyugodt szentség kísérfje. Nem tudunk megfelelő benyomást tenni az emberek elméjére, ha mi . . . [E lap alsó harmada üresen maradt.]”

Másolok a Naplómól. Az igazság, amint Jézusban van — szóljátok azt, imádkozzátok azt, egyszerűségében higgyetek minden szavának. Mit nyernétek azzal, ha a tévedéseket olyan emberek elé vinnétek, akik eltávoztak a hittől, és hitető lelkekre hallgattak, olyan emberek elé, akik nemrég még velünk voltak a hitben? Az ördög oldalára fogtok állni? Fordítsátok figyelmeteket a megmunkálatlan mezőkre. Világméretű munka áll előttünk. Bemutatósok adattak nekem John Kelloggrol.

Egy igen tetszetős személyiség képviselte azon tetszetős érvek eszméit, amelyeket előadott: olyan nézeteket, amelyek különböztek a Biblia valódi igazságától. És azok, akik valami új után éheztek és szomjaztak, olyan [annyira tetszetős] eszméket terjesztettek elő, hogy Prescott vén nagy veszedelemben volt. Daniells vén nagy veszedelemben volt annak a téveszmének a hálójába gabalyodni, hogy ha ezeket a nézeteket mindenütt hirdetnék, az olyan lenne, mint egy új világ.

„Igen, így lett volna, de miközben elméjük ily módon le volt kötve, megmutattatt nekem, hogy Daniells testvér és Prescott testvér tapasztalatukba szellemi[spiritisza] látszatú érzelmeket szőttek bele, és népünket olyan tetszetős érzelmekhez vonzották, amelyek — ha lehetséges volna — magukat a választottakat is megtévesztenék.”

A legkiválóbb választottak nem fognak megtévesztetni, de lesznek olyanok, akik a legkiválóbb választottakkal együtt állnak, és mégis megtévesztetnek. A legkiválóbb választottak a bölcs szüzek. A balga szüzek meg fognak tévesztetni, ugye?

És miként a bölcs szüzek ebben az időszakban, amikor megvan a kísértés arra, hogy még a választottakat is elhitesse, a Szentlélek kitöltetésében részesülnek, vajon mit kapnak a balga szüzek? A 2Thesszalónika levélben említett erős tévelygést. Ezzel is foglalkozni fogunk a Dailyvel összefüggésben.

—„tapasztalatukba lelki[spiritisza] jellegű érzületeket szőttek bele, és népünket olyan tetszetős érzelmek felé vonták, amelyek, ha lehetséges volna, még magukat a választottakat is megtévesztenék.”

Mi a spiritizmus legvégső lényege?

Ami Saul király történetét illeti, mit mondott Sámuel? „Az engedetlenség olyan, mint a varázslás.” Az engedetlenség varázslás.

Hová jut végül Saul?

A HALLGATÓSÁGBÓL: Az endóri boszorkánnyal.

Az endóri halottidéző asszonnyal.

Mit tett Saul király, ami eseményeknek azt a láncolatát idézte elő, amely az endóri halottidéző asszonyhoz vezette őt? A saját szavát Isten Igéje fölé emelte. Megmondattott neki, mit kell tennie, de ő mégis továbblépett, és azt tette, amit tenni akart.

A spiritualizmus legeslegmélyebb lényege az, hogy a saját szavadat Isten Igéje fölé helyezed. Ott kezdődik minden. Ez varázslás.

A varázslás annak felismerése, miként von uralma alá téged a Sátán. Az, ahogyan megbabonáz téged, mágikus kifejezés, amely a mágikus megtévesztésre vonatkozik.

Amikor valakit megbabonáznak, ki az első, akit megbabonáznak? A boszorkány. Minden ott kezdődik, hogy a saját szavamat Isten Igéje fölé helyezem. Ez boszorkányság, ez lázadás, és én vagyok az, aki megbabonázottá lett. És ez történt Daniellszel és Prescotttal.

És miféle nézeteket igyekezett Daniells és Prescott behozni, amikor ez történt? A mindennapi szolgálatról alkotott téves felfogást.

És mi a helyes felfogás a „naponkénti”-ről? Az, hogy az a pogányság, és a pogányság az önfelmagasztalás vallása. Olyan vallás ez, amely a menny udvaraiban kezdődött, amikor Sátán, amikor Sátán, a maga szavát Isten Szava fölé helyezte, és az emberiség történetébe bevezette a törvényszegés titkát.

A törvénytelenység titka a Sátán műve abban, hogy megbabonáz bennünket. A Sátán műve abban is, hogy rávesz minket arra, hogy a saját szavunkat vagy az ő szavát Isten Igéje fölé helyezzük.

Követi a gondolatmenetemet?

Nézzon utána az „iniquity” szónak. A Strong-féle konkordanciában meg fogja határozni az „iniquity” jelentését. És amikor levezeti a gyökszóig, mi az „iniquity” gyökszava? Alfa, alfa. Ez az Alfa-hitehagyás.

Mikor erőltette Daniells és Prescott ezt az ostoba nézetet? Az Alfa-hitehagyás időszakában.

Tehát ne tévesszék szem elől, amit White testvérnő itt mond a választottak megtévesztéséről és arról, hogy olvassátok el Ezékiel 28-at. Tudta, mi folyik. Tudta, hogy ez a „Daily” ügy olyasvalami, ami nemcsak tanításbelileg téves, hanem azt is megköveteli azoktól, akik a „Daily”-ről a téves nézetet fogják hirdetni, hogy a saját szavukat Isten Igéje fölé helyezzék, és olyan helyzetbe sodorja őket, amelyben megbabonázottakká válnak; ennél fogva Sátán kezében eszközzé lesznek arra, hogy lázadásukkal másokat is megbabonázzanak.

Tollammal kell feljegyeznem [azt a tényt], hogy ezek a testvérek megtévesztő elképzeléseikben olyan fogyatkozásokat látnának, amelyek az igazságot bizonytalanságba helyeznék; és [mégis] úgy állnának elő, [mintha] nagy lelki megkülönböztetőképességgel [rendelkeznének]. Most pedig meg kell mondanom nekik, [hogy] amikor nekem bemutatták ezt a dolgot,

Az emberek ezt mondják: „Ó, Ellen White-nak nincs álláspontja a naponta felől.”

„amikor ez a dolog megmutattatott nekem, amikor Daniells testvér trombitaszóhoz hasonlóan emelte fel hangját, és a „Daily” tárgyában vallott nézeteit hangoztatta, az utólagos következmények is bemutatattak. Népünk kezdett összezavarodni. Láttam az eredményt, és ezután intések adtak nekem, hogy ha Daniells testvér, a kimenetelre való tekintet nélkül, ily benyomás alá kerülne, és elhinné magáról, hogy Isten ihletése alatt áll,”

Ez a spiritizmus. Saját szavát Isten Igéje fölé helyezte. Azt hiszi, hogy Istentől kap ihletést.

„ha Daniells elder a következményekre való tekintet nélkül ily módon benyomás alá kerülne, és elhítené magát, hogy Isten ihletése alatt áll, szkepticizmus vettetnék el soraink között mindenütt, és ott lennének, ahová Sátán az ő üzeneteit vinné. Megátalkodott hitetlenség és szkepticizmus vettetnék el emberi elmékben, és a gonoszság különös termései lépnének az igazság helyébe. Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, 20. kötet, 17–22.”

A gonoszság különös vetése ma az adventizmus egész területén növekszik.

Ellen White támogatásáról biztosítja az úttörők 2520-ról alkotott értelmezését.

Ellen White jóváhagyását adja ahhoz az úttörői értelmezéshez, hogy a Dániel könyvében szereplő „mindennapi” a pogányságot jelképezi.